

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1028**

Π. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Δ. Φ.

Οικονομολογία Π. Φ.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναγνωσματάριον

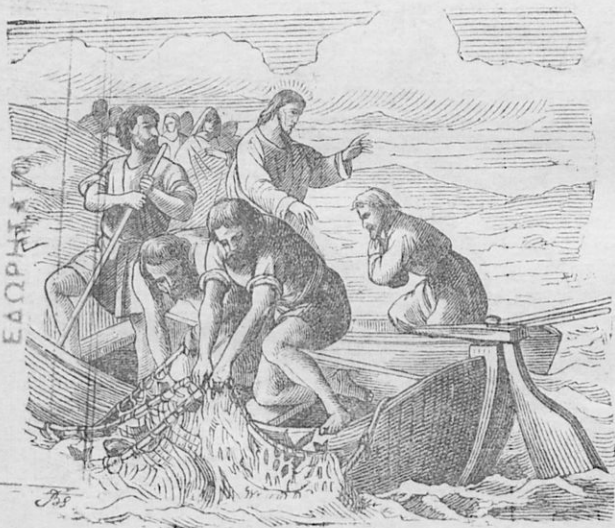
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ

ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΠΙ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΔΩΡΗΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1913

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΑΝΑΦΑΝΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Αναγνωσμάτων

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΛΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΗΝ

ΕΝ ΤΩ ΜΑΘΗΤΕΙΩ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΕΩΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΕΝ ΤΗ ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΛΕΙ

1888

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΛΑΣΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΣΙΔΕΡΗ

1888

Π. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Δ. Φ.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναγνωσματάριον

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ἘΓΚΡΙΘΕΝ

ΕΝ Τῷ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῷ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΠΙ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΡΟΥΣ
ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ
ο συλλογιστής

Κατεχομένη ἐν τῷ βιβλίῳ διαρ. 1286 τοῦ 1918

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1913

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

73

002
ΚΑΕ
ΣΤΕΑ
1023

Πρωτ. 10367.
'Αριθ. Διεκπ. 8508'

'Εν 'Αθήναις τῇ 3 'Ιουλίου 1905.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ἐπιτελεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Πρὸς τὸν κ. Π. Π. Οἰκονόμον.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον ΒΤΓ' τῆς 12 'Ιουλίου 1895
τὸ σχετικὸν Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἰδίου
ἔτους, τὰς προκηρῦξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδακτικῶν βιβλίων
τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς οἰκείας ἐπι-
τροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν
διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν Ἄλφαβητάριον (Β' Μέρος), ὅπως
εἰσαχθῆ ἐπὶ πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ
ἔτους, ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως
τῶν δημοτικῶν σχολείων, δημοσυντηρησίων καὶ ἰδιωτικῶν.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου κλπ.
ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας πα-
ρατηρήσεις.

Ὁ Ἐπιτελεστής
Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Στέφ. Μ. Παρίδης

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγρα-
φέως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

ΠΡΩΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Τὸ πλεονεκτικὸν δενδράκι.

1.

Ἐν δενδράκι εἰς τὸ δάσος εἶχε φύλλα ὡς ἀγκάθια καὶ ἦτο πολὺ λυπημένον διὰ τοῦτο. Ἦθελε νὰ εἶχε φύλλα χρυσᾶ. Τὴν νύκτα ἔκαμε τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώτῃ ὁ Θεὸς φύλλα χρυσᾶ. Τὸ δὲ πρωί, ὅτε ἐξύπνησεν, εὐχαριστήθη πολὺ καὶ ἦτο ὄλον χαρὰ, διότι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε χρυσᾶ φύλλα.

2.

Ἄλλὰ τὸ μεσημέρι ἐπέρνα ἀπὸ τὸ δάσος ἕνας ἐπαίτης. Καθὼς δὲ εἶδε τὰ χρυσᾶ φύλλα εἰς τὸ δενδράκι, τρέχει εὐθὺς μὲ χαρὰν καὶ μαζεύει ὅλα τὰ φύλλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ βάλλει εἰς τὸ σακκοῦλί του καὶ φεύγει.

Τὸ δενδράκι δὲν εἶχε τώρα κανέν φύλλον, ἦτο ὀλόγυμνον μὲ τὸν κορμὸν καὶ μὲ τὰ κλωνάρια μόνον. Δὲν εἶχεν οὐδὲ τὰ φύλλα τὰ ἀγκαθωτά, ποῦ εἶχεν ἄλλοτε. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐντρέπῃται καὶ νὰ κλαίῃ.

Καὶ ἔλεγε μὲ δάκρυα εἰς τὰ ῥάτια·

“Ὅλα τὰ ἄλλα δένδρα ἔχουν φύλλα καὶ μόνον ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἀγκαθωτά, οὔτε χρυσᾶ. Χρυσᾶ δὲν θέλω, διότι μοῦ τὰ παίρνουν.” Ἀχ πόσον ὠραῖα θὰ μοῦ πρέπουν τὰ ὑάλινα φύλλα.

Ταῦτα ἔλεγε τὸ δενδράκι καὶ ἡ καρδιά του ἐπέθυμῆσε φύλλα ὑάλινα. Τὴν νύκτα ἔκαμε πάλιν τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ ὑάλινα φύλλα. Τοῦτο ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπεκοιμήθη. Καὶ τὸ πρωῒ, ὅτε ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι εἶχεν ὠραῖα ὑάλινα φύλλα καὶ ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος.

4.

Καὶ ἔλεγε μέσα του τὸ δενδράκι·

Κάνεν ἄλλο δένδρον δὲν ἔχει ὑάλινα φύλλα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ὠραιότατον ἀπὸ ὅλα. Τί καλὸν νὰ ἔχη τις ὑάλινα φύλλα!

Αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὰ ὑάλινα φύλλα. Ἄλλὰ δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἀρχίζει νὰ φυσᾶ ἄνεμος δυνατός. Τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἐσειόντο ὅλα καὶ οἱ κλάδοι των ἐκτυποῦντο καὶ βοὴ μεγάλη ἤκούετο, ὁ δὲ μέγας αὐτὸς ἄνεμος ἦλθε καὶ εἰς τὸ δενδράκι μὲ τὰ ὑάλινα φύλλα καὶ μὲ δύναμιν μεγάλην σείονται καὶ τούτου οἱ κλάδοι καὶ κτυποῦνται. Τότε τὰ ὑάλινα φύλλα ἐκτυποῦντο τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἔσπασαν ὅλα πέρα καὶ πέρα, ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ δενδράκι ἐπάνω κανέν ὑάλινον φύλ-

λον. Καὶ τὸ δενδράκι ἔμεινε πάλιν γυμνὸν καὶ παραπονεμένον.

25.

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, διότι ἔχασε τὰ ὑάλινα φύλλα καὶ ἐντρέπετο, ποῦ ἦτο γυμνόν. Καὶ ἔλεγε μέσα του·

‘Ὅλα τὰ ἄλλα δένδρα ἔχουν φύλλα καὶ ἐγὼ μόνον δὲν ἔχω. Χρυσᾶ δὲν θέλω, διότι μοῦ τὰ παίρνουν, ὑάλινα δὲν θέλω, διότι μοῦ τὰ σπάζει ὁ ἄνεμος. Ὡραῖα φύλλα εἶναι τὰ μεγάλα, ὅπως εἶναι τοῦ κλήματος. Τί καλὸν θὰ ἦτο, εἰάν εἶχον τοιαῦτα φύλλα.

Καὶ τὴν ἐσπέραν ἔκαμε πάλιν τὴν προσευχὴν τοῦ εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ φύλλα μεγάλα ὡς τοῦ κλήματος, καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη. Καὶ τὸ πρωῖ, ὡς ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι ἦτο γεμάτον μὲ πράσινα μεγάλα φύλλα καὶ ἐχάρη πολὺ, διότι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν νύκτα τὰ φύλλα, ποῦ ἐζήτησε. Καὶ ἔλεγε μέσα του·

Κάνεν ἄλλο δένδρον δὲν ἔχει τόσο ὠραῖα φύλλα, ὡς τὰ ἰδικά μου. Δὲν βλέπεις πόσον πράσινα εἶναι καὶ μεγάλα!

6.

‘Ἄλλ’ ἐν ᾧ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἐκαμάρωνε διὰ τὴν ὠραιότητα, ποῦ εἶχεν, ἔρχεται εἰς τὸ δάσος ἐν ὀλόκληρον κοπάδι ἀπὸ αἴγας. Μία δὲ ἀπὸ τὰς αἴγας ταύτας βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὰ μεγάλα πράσινα φύλλα καὶ τρέχει εὐθύς εἰς τὸ

δενδράκι, καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τὰ φύλλα του. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν τὸ δενδράκι δὲν εἶχεν οὐδὲ ἓν φύλλον. Ἡ αἰξ ἔφυγε χορτάτη καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ δενδράκι, ἀλλὰ τὸ δενδράκι ἔκλαιε διὰ τὴν συμφορὰν, ποῦ τὸ εὔρε πάλιν. Καὶ ἐντρέπετο νὰ μένη γυμνὸν καὶ νὰ μὴ ἔχη φύλλα. Καὶ ἐσκέπτετο, τί φύλλα τώρα νὰ ζητήσῃ.

Δὲν θέλω, ἔλεγεν, οὔτε χρυσᾶ, οὔτε ὑάλινα, οὔτε μεγάλα πράσινα. Δὲν ἤξεύρω ὅμως καὶ τί φύλλα νὰ ζητήσω.

Τότε ἓν δένδρον παλαιόν, τὸ ὁποῖον ἔστεκε πλησίον καὶ ἤκουε, τί ἔλεγε καὶ τί ἐπάθαινε τὸ δενδράκι καὶ ἐγέλα μὲ τὴν μωρίαν του, εἶπε·

Τὰ φύλλα, ποῦ εἶχες πρῶτα, εἶναι τὰ καλλίτερα.

Τὸ δενδράκι ἐνόησε καὶ αὐτὸ ὅτι, ὅσα τοῦ λέγει τὸ δένδρον τὸ μέγαλον, εἶναι φρόνιμα καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, ποῦ εἶχε πρῶτα. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε πάλιν τὰ φύλλα τὰ ἀγκαθωτὰ. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸ ἐπείραξε πλέον κανεὶς.

Ἐν ὄρα θυέλλης.

1

Ἄνεμος φυσᾶ,
ἢ καλύβα τρίζει,
ὁ ἴγιαλὸς λυσοᾶ,
κυματεῖ κι ἀφρίζει.

2

Μαῦρα τὰ βουνὰ
καταχνιὰ τὰ θάπτει,
θυέλλα περνᾶ
καὶ βροντᾶ κι ἀστράπτει.

3

Ἄχ, παρακαλῶ,
κάμε, Πλάστα, χάρι!
σῶσε τὸν καλό,
τὸν φτωχὸ βαρκάρη.

4

Γλάρος, τοῦ πετᾶ,
γιὰ φαγεῖ χαλεύει!
Βάρκα ἔς τάνοικτά,
ναύτης κινδυνεύει.

Γ. Μ. Βιζυινός

Ὁ ἐπαίτης.

Γιὰ τὸ Θεό, ἄλιγο ψωμάκι,
ἀδελφία μου, γιὰτὶ πεινῶ!
πτωχὸ φωνάζει γεροντάκι
μὲ δάκρυα ἔς τὸν οὐρανό.
Πολλοὶ περνοῦν ἐμπρὸς χορτᾶτοι,
καλοντυμένοι κ' εὐγενεῖς.
Ἄχ! ὅλοι τοῦ γυρνοῦν τὴν πλάτη,
δὲν τὸν πονεῖ κάνεις, κάνεις!...
Πλὴν ἄλλος νά! πτωχὸς μὲ ράκη
μοιράζεται μ' αὐτὸν ἐκεῖ
ἓνα ξερὸ φελὶ ψωμάκι
ποῦχε κρυμμένο ἔς τὸ σακκί.

Ἡλίας Τανταλίδης

Ἀλώπηξ καὶ πάπια.

1.

Μία περιστερὰ εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν της ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν ὑψηλοῦ δένδρου καὶ ἐκλώσσα ἐκεῖ τὰ αὐγά της. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ ἐκλώσθησεν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ αὐγά δύο μικρὰ περιστεράκια, τὰ ὅποια ἡ μητέρα ἠγάπα πολὺ καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο

διὰ νὰ τὰ ἴδῃ μίαν ὥραν προτῆτερα μεγάλα. Ὡς δὲ εἶχον γίνεαι ἀρκετὰ μεγάλα, ἤλθε μίαν ἡμέραν μία πονηρὰ ἀλώπηξ κάτω εἰς τὸ δένδρον καὶ εἶπεν εἰς τὴν μητέρα μὲ ὀργήν·

Ἡ ῥίψέ μου ἀμέσως τὰ περιστεράκια κάτω ἢ ἀναβαίνω εὐθύς ἐπάνω καὶ τρώγω καὶ σὲ καὶ τὰ περιστεράκια σου.

2.

Ἡ περιστερὰ ἐφοβήθη καὶ ἔρριψε κάτω μὲ δάκρυα εἰς τὰ ῥάτια τὰ καλά τῆς παιδάκια καὶ τὰ ἔφαγεν ἢ ἀλώπηξ.

Τὸν ἄλλον μῆνα ἐγέννησεν ἢ περιστερὰ ἄλλα δύο αὐγά καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλωσσᾷ, ἔως οὗτο ἐξῆλθον δύο περιστεράκια. Ἡ μητέρα ἠγάπα αὐτὰ περισσότερον, διότι ἤξευρεν ὅτι ὀλίγον καιρὸν θὰ τὰ ἔχη. Κατόπιν πάλιν θὰ ἔλθῃ ἢ κακὴ ἀλώπηξ καὶ θὰ πάρῃ νὰ φάγῃ τὰ παιδάκια τῆς. Διὰ τοῦτο ἦτο πάντοτε λυπημένη καὶ ἔκλαιεν.

3.

Ἐκεῖ πλησίον ἦτο μία λίμνη καὶ ἤρχετο καθ' ἡμέραν μία ἀγρία πάπια καὶ ἐκολύμβα, ἐξῆρχετο δὲ καὶ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης νὰ βόσκη. Ἡ γραῖα αὕτη πάπια εἶδε τὴν περιστερὰν πολὺ λυπημένην καὶ τὴν ἠρώτησε·

— Τί ἔπαθες, περιστερὰ, καὶ εἶσαι λυπημένη; Εἶπέ εἰς ἐμὲ ὅτι ἔχεις καὶ μὴ τὸ κρύψῃς. Ἐγὼ εἶδον πολλὰ μὲ τὰ ῥάτια μου καὶ ἴσως νὰ ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Χίλια χρόνια νὰ ζήσης, καλή μου πάπια, εἶπεν ἡ περιστερὰ, διὰ τὴν μεγάλην σου καλωσύνην. Τὸ ἰδικόν μου δυστύχημα, κυρά μου, εἶναι μέγα. Παιδιὶ δὲν ἔχω, οὐδὲ θὰ ἔχω ποτέ μου. Εὐθὺς ὡς γίνουσι ὀλίγον μεγάλα τὰ παιδάκια μου τὰ καλά, ἔρχεται μία κακὴ ἀλώπηξ, ποῦ νὰ μὴ τὴν εὖρη ὁ χρόνος, καὶ μὲ φοβερίζει ὅτι θὰ ἀναβῆ εἰς τὸ δένδρον νὰ φάγῃ καὶ ἐμὲ καὶ τὰ παιδιὰ μου καὶ ἐγὼ ἀπὸ φόβον τὰ ρίπτω κάτω καὶ τὰ τρώγει. Καὶ τώρα θὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ μοῦ φάγῃ τὰ παιδάκια μου, ποῦ νὰ τὴν φάγῃ ὁ Χάρος.

4.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ἡ πάπια, εἶπεν·

— Ἀλήθεια, καλή μου περιστερὰ, ἐπίστευσεσθε ὅτι ἡ ἀλώπηξ ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ δένδρον; Ἄν ἠμπορεῖ, νομίζεις ὅτι θὰ ἐστέκετο κάτω καὶ θὰ σὲ ἐφοβέριζε; Μὴ δίδῃς καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτήν, ἀν ἔλθῃ πάλιν. Εἶπέ της, ἔλα ἐπάνω καὶ φάγε μας. Καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ παύσῃ τὸν θυμόν της. Ὡ τὴν πανοῦργον τὴν ἀλώπεκα, τί ἐσκέφθη διὰ νὰ φάγῃ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκοκυρᾶς!

Ταῦτα εἶπεν ἡ πάπια καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν λίμνην νὰ πιάσῃ κανὲν ψαράκι νὰ φάγῃ. Ἡ δὲ περιστερὰ ἐνόησεν ὅτι ἔλεγε καλὰ ἡ πάπια καὶ ἀπε-

φάσισεν, ἂν ἔλθῃ ἡ ἀλώπηξ, νὰ μὴ φοβηθῇ καθόλου, μηδὲ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὰ παιδιὰ της.

5.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθε καὶ ἡ ἀλώπηξ ὑποκάτω εἰς τὸ δένδρον καὶ ἤρχισε τὰ συνηθισμένα, νὰ φοβερίζῃ τὴν περιστερὰν καὶ νὰ ζητῇ τὰ περιστέρια.

Ἡ περιστερὰ ὁμῶς, χωρὶς τῶρα νὰ φοβηθῇ, εἶπεν:

Ἄφησέ τα πλέον, τῶρα σὲ γνωρίζω καλά. Οὔτε σὺ ἠμπορεῖς νὰ ἀναβῆς εἰς τὸ δένδρον, οὔτε ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὰ παιδιὰ μου νὰ φάγῃς.

Ἡ ἀλώπηξ, ὡς ἤκουσε ταῦτα, ἔπαυσε τὴν ὀργὴν της καὶ μὲ φωνὴν ἤσυχον εἶπε:

Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν συμβουλήν, περιστερὰ; Ἄφ' οὗ ἐκεῖνος μὲ γνωρίζει τόσον καλά, ἤθελον νὰ γνωρίσω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον.

Ἡ περιστερὰ, χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸν εἰς τὸν νοῦν της, εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ πάπια ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν συμβουλήν, ἔδειξε μάλιστα καὶ τὸ μέρος, ὅπου ἔμενεν ἡ πάπια.

6.

Ἡ ἀλώπηξ εὐθὺς μετέβη εἰς τὴν πάπιαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν λίμνην, καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν καθαρίζουσα τὰ πτερά της μὲ τὸ ράμφος της. Μὲ τρόπον γλυκὺν ἦλθε πλησίον καὶ εἶπε:

Τί ὠραῖα πτερὰ εἶναι αὐτά! τί ὠραῖα χρώματα!

Βεβαίως θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα τῶν παπιῶν! Καὶ τί νοῦς θὰ ὑπάρχη μέσα εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ κεφάλι! Ἐγώ, βασίλισσα, ἤλθον νὰ λάβω ἀπὸ σὲ γνῶσιν. Δὲν μοῦ λέγεις, βασίλισσα πάπια, πῶς σὺ δὲν κρυώνεις, ὅταν φυσᾷ κρύος δυνατὸς ἄνεμος;

— Στρέφω τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸν ἄνεμον, εἶπεν ἡ πάπια.

— Ἄλλ' ἂν φυσοῦν ἄνεμοι καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, τότε τί κάμνεις; ἠρώτησεν ἡ ἀλώπηξ.

— Χώνω τὸ κεφάλι μου ὑποκάτω εἰς τὰ πτερά μου καὶ ἡσυχάζω, ἀπεκρίθη ἡ πάπια.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολον, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ, καὶ ἀπίστευτον. Ἐγώ, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆσω, δὲν ἠμπορῶ νὰ στρέψω τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ τὸ θέσω ἀνάποδα εἰς τὸν ὦμόν μου. Βλέπω ὅτι ἡ εὐγενία σας ἔχετε μέγα προτέρημα καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δείξητε, πῶς κατορθώνετε τοῦτο.

Ἡ πάπια ἐπίστευσεν εἰς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς πονηρᾶς ἀλώπεκος καὶ διὰ νὰ δείξη εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην ἰκανότητά της ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἔκρυψεν αὐτὴν ὑποκάτω εἰς τὰ πτερά της. Τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἡ ἀλώπηξ, ἐπήδησε καὶ ἤρπασε τὴν πάπιαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ εἶπε:

— Ὅστις τὴν σοφίαν του μεταχειρίζεται διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἰδοὺ τί παθαίνει. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα κατέφαγε τὴν πάπιαν.

Τὸ περιστερᾶκι.

1

2

Πετᾶς, περιστερᾶκι,	Φοβοῦμαι καὶ προσέχω,
Ἐστὸν κῆπο, ἔστην αὐλή·	Πλὴν μὲ κρατεῖ δουλειά,
Δὲν βλέπεις τὸ γεράκι,	Πουλάκια δύο ἔχω
Τὸ ἄγριο πουλί;	Μικρὰ εἰς τὴν φωλιά.

3

4

Νομίζω πῶς δὲν εἶσαι	Ἄνοιγω τὰ πτερά μου
Πολὺ προσεκτικόν.	Καὶ πρόθυμον πετῶ
Πετᾶς καὶ δὲν φοβεῖσαι	Καὶ φέρω ἔς τὰ μικρά μου
Θὰ σ' εὔρη τὸ κακόν.	Νερὸ καὶ φαγητό.

Ἄλ. Κατακουζηνός

Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα.

1.

Ἦτο μίαν φορὰν μία καλὴ κόρη, τόσον δὲ καλὴ, ὥστε ὅλος ὁ κοσμος τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τὴν ἠγάπα ἡ κυροῦλά της, ἡ ὁποία τῆς ἐχάριζεν ἄλλοτε τοῦτο καὶ ἄλλοτε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. Μίαν δὲ ἡμέραν τῆς ἐχάρισε καὶ μίαν κόκκινην σκουφίτσαν ἀπὸ βελουδον. Τόσον δὲ

καλὰ ἔπρεπεν ἡ σκουφίτσα αὐτὴ εἰς τὴν κόρην, καὶ τόσον ἠγάπα αὐτὴν ἡ κόρη, ὥστε δὲν ἠ-
θελε νὰ φορέσῃ ἄλλο φέσι καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄν-
θρωποι τὴν ὠνόμασαν Κοκκινოსκουφίτσαν.

2.

Μίαν ἡμέραν λέγει εἰς αὐτὴν ἡ μητέρα τῆς
Κοκκινოსκουφίτσα, νά! πᾶρε αὐτὴν τὴν κουλοῦ-
ραν καὶ τὴν τσότραν τὸ κρασί καὶ φέρε τα εἰς τὴν
κυροῦλάν σου, ποῦ εἶναι ἄρρωστη ἡ καϋμένη, διὰ
νὰ φάγῃ καὶ πῖη. Πήγαινε φρόνιμα εἰς τὸν δρό-
μον σου, χωρὶς νὰ βλέπῃς ἐδῶ κ' ἐκεῖ. "Όταν
δὲ ἔμβῃς μέσα εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρούλας σου,
νὰ ἐνθυμηθῆς νὰ εἴπῃς· Καλὴ ἡμέρα, κυροῦλα.
"Έτσι, παιδάκι μου, πήγαινε εἰς τὸ καλὸ καὶ
σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς εὐθύς.

3.

Ἡ Κοκκινοςκουφίτσα ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς
μητρός της καὶ ἔφυγεν. Ἦτο δὲ τὸ σπίτι τῆς κυ-
ρούλας της μακρὰν εἰς τὸ δάσος, μίαν ὥραν μα-
κρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν. Καθὼς δὲ ἡ Κοκκινοςκου-
φίτσα ἦλθεν εἰς τὸ δάσος, ἐκεῖ ἀπήντησεν ἕνα
λύκον. Αὐτὴ δὲν ἤξευρε, τί κακὸν θηρίον εἶναι
ὁ λύκος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφοβήθη.

— Καλὴ ἡμέρα, Κοκκινοςκουφίτσα, εἶπεν ὁ λύκος.

— Καλὴ ἡμέρα, λύκο, εἶπεν ἡ Κοκκινοςκουφίτσα.

— Ποῦ πηγαίνεις τόσον πρῶι, Κοκκινοςκου-
φίτσα; ἠρώτησεν ὁ λύκος.

— Εἰς τὴν κυροῦλαν, εἶπεν ἐκείνη.

— Τί ἔχεις μέσα εἰς τὸ κοφίνι;

-- Κουλοῦραν καὶ κρασί. Χθὲς ἐζυμώσαμεν καὶ κάτι πρέπει νὰ φέρω εἰς τὴν κυροῦλαν, ποῦ εἶναι ἄρρωστη, νὰ ἐνδυναμώσῃ.

— Ποῦ ἔχει τὸ σπίτι ἡ κυροῦλα, Κοκκίνοσκουφίτσα; ἠρώτησεν ὁ λύκος πάλιν.

— Ἐδῶ παρὰ πέρα, λύκο, εἰς τὸ δάσος, ἐκεῖ ὀπίσω τοῦ βουνοῦ, ποῦ εἶναι μία οἰκία καὶ ἔχει καὶ καρυὰς εἰς τὸν κῆπον. Πῶς σύ, λύκο, δὲν τὸ ἤξεύρεις;

Ὁ λύκος ἐσκέφθη μέσα του·

Τὸ κοριτσακί τοῦτο εἶναι μιὰ καλὴ χαφιά, θὰ εἶναι βεβαίως νοστιμώτερον ἀπὸ τὴν γραϊαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κατορθώσω νὰ φάγω καὶ τὰς δύο.

Τοιαύτας σκέψεις ἔκαμνεν ὁ λύκος καὶ ἐπήγαινε μαζὶ μὲ τὴν Κοκκίνοσκουφίτσαν. Ἐπειτα εἶπε·

— Κοκκίνοσκουφίτσα, γιὰ ἰδέ, τί ὠραῖα ἄνθη ποῦ εἶναι τριγύρω! τί; δὲν τὰ ἀγαπᾷς; δὲν ἀκούεις τί ὠραῖα λαλοῦν τὰ πτηνά; Μὴ βιάζεσαι, δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον! Τὸ δάσος πόσον εἶναι καλόν!

Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἔστρεψε τὰ ἴματιά της καὶ εἶδε τὰ πολλὰ ἄνθη, ποῦ ἦσαν εἰς τὸ δάσος καὶ εἶπε·

— Καλὸν εἶναι νὰ μαζεύσω ἄνθη νὰ φέρω

εἰς τὴν κυροῦλάν μου, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ.
Ἐπειτα εἶναι ἀκόμη πρῶτῃ, ἄς κόψω ἄνθη, θὰ
φθάσω εἰς καλὸν καιρὸν.

5

Ταῦτα εἶπεν ἡ Κοκκινোসκουφίτσα καὶ εὐθὺς
ἐπῆγεμέσαις
τὸ δάσος νὰ
κόψῃ καὶ ἄν-
θη. Καὶ ἀφοῦ
ἔκοπτε τὸ ἐν
ἔλεγε· παρα-
πέρα θὰ εἶναι
καλλίτερα,
καὶ ἐπήγαινε
παραπέρα καὶ
ἔκοπτεν ἄλλο
καὶ ἔτσι ἐπρο-

χώρησε μακρὰν ἀπὸ τὸν δρόμον. Ὁ λύκος ὁ-
μως ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ σπίτι τῆς κυ-
ρούλας καὶ ἐβρόντησε τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, εἶπεν ὁ λύκος.
Φέρω κουλοῦραν καὶ κρασί, ἀνοίξε, κυροῦλα.

— Πλάκωσε τὸ σίδηρον μὲ τὸ χέρι σου,
Κοκκινোসκουφίτσα, εἶπεν ἡ γραῖα. Δὲν ἠμπορῶ
νὰ σηκωθῶ, παιδί μου, νὰ σοῦ ἀνοίξω.

Ὁ λύκος ἐπλάκωσε τὸ σίδηρον τῆς θύρας μὲ

τὸ πόδι του καὶ ἐμβῆκε μέσα καὶ ἐπῆγεν ἴσα εἰς τὸ στρῶμα τῆς κυρούλας. Καὶ εὐθὺς τὴν ἐκατάπιεν ὀλάκερη. Ἐπειτα ἐφόρεσε τὰ φορέματα τῆς γραίας, ἔδεσε τὸ τσεμπέρι της εἰς τὸ κεφάλι του καὶ ἐπλάγιασε εἰς τὸ στρῶμα καὶ ἐσκεπάσθη καλὰ μὲ τὸ πάπλωμα, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶναι λύκος.

6.

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἔτρεχεν ἀκόμη καὶ ἐμάζευεν ἄνθη. Ἄφ' οὗ δὲ ἐμάζευσε τόσον πολλά, ὥστε δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ βαστάξῃ ἄλλα, ἐνεθυμήθη τότε τὴν κυροῦλαν καὶ ἐκίνησε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Ὅτε δὲ ἐφθασεν, ἐθαύμασεν ὅτι ἦτο ἀνοικτὴ ἡ θύρα. Καθὼς δὲ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπίτι τὴν ἔπιασε φόβος, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ καὶ ἐκείνη διατί. Ἐπειτα ἐπῆγε πλησίον εἰς τὸ στρῶμα τῆς κυρούλας καὶ εἶπε·

— Καλὴ ἡμέρα, κυροῦλα.

Ἄλλὰ κάνεις δὲν τῆς ἀπεκρίθη. Ἐπειτα ἔσυον ὀλίγον τὸ πάπλωμα, διὰ νὰ ἴδῃ τί κάμνει ἐκεῖ ἡ κυροῦλά της.

— Ποπῶ, κυροῦλα, τί μεγάλα αὐτιά ποῦ ἔχεις! ἐφώνησεν ἡ Κοκκινোসκουφίτσα.

— Διὰ νὰ σὲ ἀκούω καλλίτερα, εἶπεν ὁ λύκος.

Ἐπειτα εἶδε τὰ ἴματιά τοῦ λύκου ἡ Κοκκινোসκουφίτσα καὶ ἐφώνησε·

— Ποπώ, κυροῦλά μου, τί μεγάλα ἴματα, ποῦ ἔχεις!

— Διὰ νὰ σέ βλέπω καλλίτερα, εἶπεν ὁ λύκος.

Ἐπειτα εἶδε τὰ πόδια τοῦ λύκου ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα καὶ εἶπε·

— Ποπώ, κυροῦλα, τί μεγάλα χέρια ποῦ ἔχεις!

— Διὰ νὰ σέ πιάνω καλλίτερα, εἶπεν ὁ λύκος.

— Ἀλλά, κυροῦλα, τί μεγάλο στόμα ποῦ ἔχεις! εἶπεν ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα.

— Διὰ νὰ σέ χάψω καλλίτερα, εἶπεν ὁ λύκος.

Καὶ καθὼς εἶπε τοῦτο, ἔχαψε διὰ μιᾶς τὴν Κοκκίνοσκουφίτσαν καὶ τὴν ἐκατάπιεν ὅλην, χωρὶς καθόλου νὰ τὴν μασήσῃ. Ἐπειτα μὲ γεμάτην τὴν κοιλίαν ἐκοιμήθη κατὰ γῆς καὶ ἤρχισε νὰ ρογχαλίζῃ τόσον δυνατὰ, ὥστε ἠκούετο καὶ ἔξω τῆς οἰκίας.

7.

Ἐτυχε δὲ τότε νὰ περνᾷ ἓνας κυνηγός, ὅστις, καθὼς ἤκουσε τοὺς ρογχαλισμούς, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ ἴδῃ, τί ἔπαθεν ἡ γραῖα, ποῦ ρογχαλίζει τόσον δυνατὰ. Ἀλλὰ μόλις ἐμβῆκε, καὶ τί νὰ ἴδῃ; ἓνας λύκος ἦτο μὲ πρησμένην κοιλίαν ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς. Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, κύρ Νικολό, εἶπε, καὶ ἐγὼ σέ ζητῶ εἰς τὸ δάσος. Περίμενε νὰ ἴδῃς, τί θὰ πάθῃς. Καθὼς δὲ ἠτοιμάσθη νὰ τὸν πυροβολήσῃ, τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, μὴ εἶχεν ὁ λύκος καταπίῃ τὴν γραῖαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐσχότῳσεν, ἀλλὰ τοῦ ἐσχίσεν ἡσυχὰ τὴν κοιλίαν μὲ τὸ μαχαῖρι. Κα-

θῶς δὲ ἤνοιγε τὴν κοιλίαν τοῦ λύκου εἶδε πρῶτον ἐν κόκκινον φεσάκι. Ἐπειτα δὲ σχίζων ἀκόμη περισσότερον, εἶδε ζωντανὴν τὴν Κοκκινოსκουφίτσαν, ἣ ὁποία ἔτρεξεν ἔξω ἀμέσως καὶ εἶπε· Πόσον ἐτρόμαξα, πόσον σκοτεινὴ εἶναι τοῦ λύκου ἡ κοιλία.

4.

Κατόπιν ἐβγήκε καὶ ἡ γραῖα καὶ αὐτὴ ζωντανή, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν της. Ἡ Κοκκινოსκουφίτσα ὁμῶς ἔφερε γρήγορα λιθάρια καὶ ἐγέμισε τοῦ λύκου τὴν κοιλίαν, ὁ δὲ κυνηγὸς ἔρραψεν αὐτὴν χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ λύκος τίποτε. Ὑστερα δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἐξύπνησεν ὁ λύκος καὶ ἠθέλησε νὰ σηκωθῆ, δὲν ἠδυνήθη ὁμῶς, διότι τὰ λιθάρια εἰς τὴν κοιλίαν του ἦσαν πολλὰ καὶ τὸν ἐβάρυνον καὶ ἐκεῖ ἐξηπλωμένος ἐψόφησε.

Τοῦτο εὐχαρίστησε καὶ τοὺς τρεῖς. Καὶ ὁ μὲν κυνηγὸς ἐπῆρε τὸ δέρμα τοῦ λύκου, ἡ δὲ κυροῦλα ἔφαγε τὴν κουλοῦραν καὶ ἔπιε τὸ κρασί, ποῦ ἔφε-
ρεν ἡ Κοκκινოსκουφίτσα, καὶ ἐγένινεν ἐντελῶς καλά.

Ἡ δὲ Κοκκινოსκουφίτσα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα της καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν της· Ποτὲ εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν θὰ φεύγω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, ἀλλὰ θὰ κάμω ὅ,τι ἡ μητέρα μου προστάζει.

Ὁ πετεινός.

Ἀνεσηκώθη τὸ χωριὸ ἀπὸ φωνῆς καὶ παραζάλη, ὁ πετεινὸς ἔς τὸ ριθαρὶὸ φωνάζει καὶ φωνάζει πάλι.

Τί τρέχει; ποιά νά ἦν' ἀφορμή, ποῦ τὸν τα-
κίζει τὸν αὐθάδη; μὴν ἦλθ' ἡ ἀλεποῦ; ἢ μὴ
ν κυνηγάει τὸ κουνάδι;

Μὴ 'μονομάχησε ξανά καὶ τὸν ἐχθρὸ ἔχει
κῆσει, καὶ δὸς του τώρα ξεφωνᾷ τὸν θρίαμβον
καὶ διαλαλήση;

Μήπως 'ς τῆς κόττας τὸ λαιμὸ ψαράγκαθο
χει σκαλώσει καὶ ξεφωνίζει μὲ καῦμό, νά πᾶ
ἀνεῖς νά τὴν γλυτώση;

'Ἐτσι ῥωτοῦνε τὰ παιδιὰ ἀπ' τὲς φωνάρες
αφρισμένα καὶ τρέχουν μὲ δειλὴ καρδιά νά
δοῦν ἀπ' ὄλα αὐτὰ κἀνένα.

Μὰ 'κεῖ, 'ποῦ πᾶν σιγά, σιγά, τί θαῦμα, λέτε,
ἀ' ἔσιππάζει; ἢ ὄρνιθες γεννοῦν ταύγα καὶ ὁ
εἰσεινὸς μόνον φωνάζει.

Γ. Βιζυνοῦ

Λυχνάρι καὶ ἄστρα.

1.

Εἰς μίαν οἰκίαν ἐνὸς χωρικοῦ ἐκρέματο εἰς
τὸν τοῖχον ἐν λυχνάρι καὶ ἐφώτιζεν ὅλον τὸ δω-
μάτιον, διότι καὶ λάδι εἶχε πολὺ καὶ τὸ φύλι
ἦτο καλὸν καὶ δὲν εἶχε καῦτραν. Ὁ ἥλιος πρὸ
πολλοῦ εἶχε βασιλεύσει καὶ σκότος ἦτο ἐξω πυ-
ρινόν, ἀφ' οὗ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ὑπῆρχε
καὶ σελήνη. Τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτά, ὥστε
ἠδύνατο ἐκ τῆς οἰκίας νά βλέπη τις τὸν οὐρανόν.
Ἀλλά, καὶ τὰ παράθυρα ἂν ἦσαν κλειστά, τὸν
οὐρανὸν ἠδύνατο κἀνεῖς νά βλέπη διὰ τῆς στέ-
γης, ἡ ὁποία εἶχε τρύπας, διὰ νά ἐξέρχηται ὁ
καπνὸς τῆς ἐστίας.

2.

Τὸ λυχνάρι ἐνόησε καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ὅτι ἔφγε καλὰ καὶ ἤρχισε νὰ τὸ παίρνη ἐπάνω τὸ ὅτι εἶναι ὠραῖον λυχνάρι καὶ ὅτι φέγγει καλὰ τερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἥλιον. Τότε ἐκύτταξεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶδε τοὺς ἀστέρας καὶ εἶπεν·

— Τί φῶς εἶναι αὐτό, ποῦ ἔχετε, ἄστρον;
“Ὅλα μαζί δὲν φέγγετε τόσον ὅσον φέγγω ἐγώ;
Κριμα, ποῦ σᾶς ἔχουν βάλει εἰς τὸν οὐρανόν;
Ἐλάτε, ἐὰν θέλητε, νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ φῶς.
Δὲν βλέπετε, τί φῶς ἔχω;

3.

Αὐτὰ ἔλεγε τὸ λυχνάρι εἰς τὰ ἄστρα, τὰ ἄστρα τὸ ἐκύτταζον καὶ δὲν ἔλεγον τίποτε. Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἄνεμος ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἐσηκώθη ἄνεμος καὶ ἔρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ ἤρχισε νὰ συρίζῃ καὶ ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα νὰ κλείουν καὶ νὰ ἀνοίγουν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καὶ τὸ λυχνάρι ἔσβησε καὶ σιγῆς βαθὺ ὑπῆρχεν εἰς τοῦ χωρικοῦ τὴν οἰκίαν. Τότε ἐσηκώθη ὁ χωρικός, ὅστις ἤκουσεν ὀλίγον τὴν ὀμιλίαν τοῦ λυχναρίου, καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ. Ὅτε δὲ τὸ ἀνάψῃ, τοῦ εἶπεν·

— Λυχνάρι, καῖε, κακότυχον, καὶ μὴ ὑπερηφανεύεσαι, διὰ τὸ φῶς σου. Βλέπεις, ἕνας μὲν κρὸς ἄνεμος ἦλθε καὶ εὐθὺς ἔσβησες. Τὰ ἄστρα ἐκεῖ ἐπάνω δὲν σβήνουν ποτέ.

Λῆγιμα

Ἔνα τοῦ παλπα τὰ κεραμίδια
ἕνα κόσκινον καρύδια.

Παροιμία

Ἄναπτε τὸ λυχνάρι σου
πρᾶτοῦ νὰ σ' εὔρη ἢ νύκτα.

Τὸ ἀνδονάκι καὶ τὸ ἀσπρολούλουδον.

1

Πλούσιος ἄνθρωπος εἶχεν ὠραίαν ἔπαυλιν εἰς
ὅσους ἀγρούς μέσα εἰς ἓνα κῆπον, τὸν ὁποῖον πε-
φραξεν μετὰ κάγκελλα βαμμένα πράσινα με-
κιοβαφῆν. Ἐντὸς τοῦ κήπου εἶχε φυτεύσει
γενῆ φυτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων διεδίδετο εὐωδία εἰς
τὴν οἰκίαν. Εἰς τὰ κάγκελλα εἶχον ἀναρ-
κητῆ ἀγριοτριανταφυλλέαι μετὰ τριαντάφυλλα
τρινα, κόκκινα, λευκὰ καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ
ἀπ' ἔξω, τί ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ κήπου. Ἐξω
τοῦ φράκτου ὑπῆρχον ἄγρια χόρτα καὶ ἓν
αἰὸν ἀσπρολούλουδον. Τοῦτο ἤκουε τὴν περι-
ησιν, τὴν ὁποίαν τὰ φυτὰ ἐντὸς τοῦ κήπου
ἡμέραν ἐλάμβανον ἀπὸ τὸν κηπουρόν, νὰ
κλίζονται συχνά, νὰ ποτίζονται καθ' ἡμέ-
ραν, ἀλλὰ δὲν ἐζήλευεν. Ἦτο εὐχαριστημένον με-
τὰ ὀλίγον χῶμα, ποῦ εἶχεν εἰς τὴν ρίζαν του,
εὐχαρίστει καθ' ἡμέραν τὸν Θεόν, διότι
ἔδωκε καὶ εἰς αὐτὸ τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ
ἔδρόσιζε καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ τὸ
ἔσταινεν. Ἐπειτα ὁ Θεὸς εἶχε δώσει καὶ εἰς
τὸ ὠραιότατα λευκὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἐστέκοντο
ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὴν μέσῃν τὸ
κίον χρυσοειδὲς χρῶμα καὶ ἔλαμπεν ὅλον ὡς ὁ
ἥλιος. Μετὰ τὰ καλά, ποῦ εἶχε, ἦτο εὐχαριστημένον
ἔδόξαζε τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν.

2.

Ἀλλὰ κοντὰ εἰς τὰ ἀλλὰ καλά, ποῦ εἶχε τὸ

ἀσπρολούλουδον, τοῦ ἦλθε καὶ ἄλλο, ποῦ δὲν ἐπέμνε. Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸν φράκτην τὴν ἐπαύλεως πολὺ πλησίον εἰς τὸ ἀσπρολούλουδον καὶ ἐν ἀηδόνι, τὸ ὁποῖον ἔψαλλε μὲ τὴν ἀγγελικὴ φωνὴν του· τσιού, τσιού, τσιού, τσιού, τίξ. ὁ ἀσπρολούλουδον, ὡς ἤκουσε τὴν ὠραίαν μουσικὴν τοῦ ἀηδονίου, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο λαμπρὴ, ἐν ᾗ ἦτο οὐδ' ἐορτὴ, ἀλλ' ἀπλῆ καθημερινή.

Ὅλα τὰ παιδιὰ, εἶπεν, εἶναι εἰς τὸ σχολεῖν καὶ κάθηνται εἰς τὰ θρανία καὶ μαθαίνουν. Διὰ νὰ μὴ μάθω καὶ ἐγώ; δὲν ἠμπορῶ βέβαια ὁμιλήσω, βλέπω ὅμως καὶ ἀκούω.

Καὶ ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ ἀηδόνι καὶ εὐχάσθη. Ἀπὸ μίαν δὲ τρυπάν παρητήρησε μέσα ἄνθη τοῦ κήπου. Τὰ τριαντάφυλλα ἐσηκῶνον ὑψηλά, διὰ νὰ βλέπη ὁ κόσμος τὴν ὠραιότητά των. Οἱ κρίνοι μὲ τὰ λευκὰ φύλλα ἴσταντο ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὀρθοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ ὑπερήφανοι. Γαρυφαλλεῖαι μὲ ἀφθονὰ γαρύφαλλα ἐστέκοσαν ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης ὅλαι χαρούμεναι. Ὁ δὲ παιδιὰ των, τὰ γαρύφαλλα, ὠραῖα καὶ εὐώδη ἐζήτουν νὰ στέκωνται ὀρθὰ ὅλα, διὰ νὰ τὰ θαυμάζη ὁ κόσμος.

3.

Τὰ φυτὰ ταῦτα καὶ χίλια ἄλλα ἀκόμη ἔβλεπον μὲ προσοχὴν τὸ ἀσπρολούλουδον ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν φράκτην καὶ ἐθαύμαζεν.

Πόσον εἶναι αὐτὰ, ἔλεγε πλούσιος! ἴσως καὶ

ώραϊον αὐτὸ πουλὶ νὰ ἦλθε διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ ἄνθη ταῦτα τὰ εὐγενῆ. Καλὰ ποῦ εἶμαι ἐδῶ, διὰ νὰ ἴδω, πῶς θὰ τὸ δεχθοῦν, καὶ νὰ ἀκούσω, τί θὰ εἶπουν.

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε ταῦτα, ἀκούει ἐπάνω εἰς τὸν φράκτην· τσιού, τσιού, τσιού, τίξ. Τὸ ἀηδόνι ὅμως δὲν ἐχαιρέτα τὰ γαρύφαλλα καὶ τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου, ἀλλὰ τὸ πτωχὸν ἀσπρολούλουδον, καὶ ἐπήδησε κάτω πλησίον καὶ εἶπε·

Πόσον μαλακὴ χλόη εἶναι ἐδῶ! ὦ! τί ὠραϊον αὐτὸ τὸ μικρὸν λουλουδάκι μὲ τὴν χρυσοῦν καρδίαν καὶ μὲ τὸ φόρεμα τὸ λευκόν, τὸ ἐορτινόν!

Τὸ ἀσπρολούλουδον τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν, νὰ ἀξιωθῆ νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ ἐν τόσον εὐγενές πτηνὸν καὶ νὰ ἀκούῃ τόσον γλυκεῖς λόγους καὶ τόσους ἐπαίνους, καὶ δὲν ἤξευρε, τί νὰ εἶπῃ.

Τὸ ἀηδόνι ἐχόρευσε ὀλίγον τριγύρω εἰς τὸ ἀσπρολούλουδον, ἔβαλε τὸ ράμφος του εἰς τὴν χλόην, ἐφίλησε τὸ ἀσπρολούλουδον, ἔπειτα ἐτραγούδησε πολὺ ὠραϊον τραγοῦδι καὶ κατόπιν ἐπέταξε μακρὰν καὶ ἔφυγε.

Τὸ ἀσπρολούλουδον δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην, ποῦ τὸ ἀηδόνι ἐπεσκέφθη αὐτὸ καὶ ὄχι τὰ ἄνθη τοῦ κήπου.

Τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν εἶδον βεβαίως καὶ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τώρα θὰ ἔχουν πρὸς αὐτὸ περισσοτέραν ὑπόληψιν. Καὶ ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ, τί λέγουν τάχα διὰ τὴν ἐπίσκε-

φιν αὐτήν τὰ ἄνθη τοῦ κήπου. Πῶς θὰ φέρωνται τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτό; Ἢὰ τιμοῦν ἢ δὲν θὰ καταδέχωνται νὰ τὸ βλέπουν; Ἢὰ τὸ συγχαροῦν ἄρα γε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τὴν μεγάλην; Ἔστρεψε λοιπὸν καὶ εἶδεν εἰς τὰ μάτια ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ κήπου. Ἀλλὰ κἀνὲν δὲν κατεδέχετο νὰ βλέπῃ τὸ ἀσπρολούλουδον. Τὸ γαρύφαλλον ἐκοκκίνισε περισσότερο ἀπὸ τὴν ὀργὴν του. Τὰ τριαντάφυλλα ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν των περισσότερο καὶ ἔκαμαν, πῶς δὲν τὰ μέλει διὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Τὰ δὲ ἀγριότριαντάφυλλα τοῦ φράκτου ἔχασαν τὸ χροῶμα των ἀπὸ τὸν φθόνον των, μάλιστα δὲ μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἔσκασαν καὶ ἐμαράνθησαν. Τί καλὸν ἦτο, ποῦ δὲν ἠμπόρουν αὐτὰ καὶ νὰ ὀμιλήσουν! Τί θὰ ἤκουε τὸ κακότυχον τὸ ἀσπρολούλουδον ἀπὸ τὰ φθονερά αὐτὰ τριαντάφυλλα!

25.

Τὸ ἀσπρολούλουδον ἐλυπεῖτο, διότι ἔβλεπεν ὅτι τὰ εὐγενῆ ἄνθη τοῦ κήπου δὲν ἦσαν σήμερον εἰς τὰ καλά των, δὲν ἤξευρεν ὅμως καὶ τί ἔχουν· διότι ποτὲ δὲν ἐσκέπτετο ὅτι αὐτὰ ἐταράχθησαν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀηδονίου.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐλυπεῖτο, ποῦ ἔβλεπε τὰ ἄνθη τοῦ κήπου ἀδιάθετα, βλέπει νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως μία κόρη μὲ μαχαίρι κόπτερον εἰς τὰς χεῖρας. Κατ' εὐθειᾶν μετέβη εἰς τὰ γαρύφαλλα καὶ ἤρχισε νὰ κόπτῃ ἐξ αὐτῶν μὲ τὸ

μαχαίρι. Τὸ ἀσπρολούλουδον, ὡς εἶδε τοῦτο, ἐτρόμαξε καὶ ἀναστενάζον εἶπεν·

«Αὐτὸ εἶναι κακούργημα, ἔκοψε τὸ γαρύφαλλον! Δὲν ζῆ πλέον, ἀπέθανεν!».

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἔλεγε τοῦτο, βλέπει ὅτι ἡ σκληρὰ κῦρτη κόρη μὲ τὸ κοπτερόν μαχαίρι ἔκοπτε καὶ ἄλλα γαρύφαλλα. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν τριανταφυλλέαν καὶ ἔκοψε, χωρὶς νὰ λυπηταί ἡ ψυχὴ τῆς, καὶ τριαντάφυλλα καὶ κατόπιν ἔκαμε μίαν δέσμην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Τὸ ἀσπρολούλουδον ἔκλαυσε μὲ τὴν δυστυχίαν, τοῦ εὔρε τὰ εὐγενῆ ἄνθη τοῦ κήπου, καὶ μὲ τὴν ὑπὸν ἀπεκοιμήθη· διότι ὁ ἥλιος εἶχε βασιλεύσει καὶ ἦλθεν ἡ νύξ.

6.

Ὅτε δὲ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐξύπνησε καὶ αὐτὸ καὶ ὁ νοῦς του πρῶτον ἦλθεν εἰς τὸ ἀηδόσιον. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐτκέπτετο τοῦτο, ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἀηδοσίου, τὸ ὁποῖον ἔλεγε τώρα ὄχι τραγοῦδια χαρᾶς, ἀλλὰ μοιρολόγι. Τὸ καλὸν πουλάκι τὰ παιδιὰ τοῦ κλουσίου εἶχον πιάσει μὲ ἰξόβεργαν εἰς τὸν φράκτεν χθές, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε τὸ ἀσπρολούλουδον, καὶ τὸ ἔκλεισαν εἰς ἓν κλωδί, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασαν εἰς τὸ παράθυρον. Καὶ τὸ μοιρολόγι ἔλεγε·

Κλάψε με, μάννα, κλάψε με, τὸ μόνο σου μαμάρι, ἔς τὴν φυλακὴν μὲ ἔβαλαν χωρὶς κακὸν ἂν κάμω.

Οὔτε εἰς φράκτεν θὰ πετῶ, οὔτε εἰς πεδιάδας.

Ἄλλοίμονον ἔς τὰ νειάτα μου καὶ εἰς τὴν λε-
βεντιάν μου.

Κλάψτε με, φίλοι, κλάψτε με, ζωὴν ἐγὼ δὲν ἔχω.

Κλάψε καὶ σύ, λουλοῦδί μου, ποῦ εἶσαι εἰς
τὸν φράκτην.

7.

Τὸ ἀσπρολούλουδον, ὡς ἤκουσε τὸ πικρὸν τοῦτο
μοιρολόγι καὶ εἶδε τὸ ἀηδόνι μέσα εἰς τὸ κλωδί,
ἐλυπήθη κατάκαρδα καὶ ἤθελε νὰ μεταβῆ ἐκεῖ διὰ
νὰ τὸ παρηγορήσῃ. Μάλιστα, ἐὰν ἦτο δυνατόν,
εὐχαρίστως θὰ ἐπήγαινε καὶ αὐτὸ καὶ θὰ ἐκλείετο
μέσα εἰς τὸ κλωδί. Κάνεν πρᾶγμα τῶρα δὲν τὸ εὐ-
χαρίσται πλέον. Οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ δρόσος, οὔτε
τὰ ὠραῖά του λευκὰ φορέματα οὔτε ὁ ἄλλος κόσμος.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐστέκετο τὸ ἀσπρολούλουδον περίλυ-
πον διὰ τὸν φίλον του, βλέπει καὶ ἔρχονται πλη-
σίον του δύο παιδιὰ τοῦ πλουσίου, αὐτὰ τὰ ἴδια, τὰ
ὁποῖα χθὲς μὲ τὴν ἰξόβεργα συνέλαβον τὸ ἀηδόνι.
Εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των μεγάλα μαχαίρια καὶ ἐζή-
τουν νὰ ἀποσπάσουν ἐν κομματί χλόην διὰ νὰ θέ-
σουν εἰς τὸ κλωδί μέσα, χάριν τοῦ ἀηδονίου. Εὐθύς
τὸ ἐν παιδί βλέπει τὴν χλόην, ποῦ ἦτο τὸ ἀσπρο-
λούλουδον, καὶ γύρω-γύρω ἀνασκάπτει τὴν χλόην
μὲ τὸ μαχαῖρι, ὥστε μαζὶ μὲ τὴν χλόην ἐσήκωσαν
καὶ τὸ ἀσπρολούλουδον καὶ τὸ ἔφεραν καὶ τὸ ἔθεσαν
μέσα εἰς τὸ κλωδί. Τὸ ἀηδόνι εὐχαριστήθη, ποῦ εἶδε
τὸν φίλον του, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ ὅτι ζωὴ περιωρι-
σμένη μέσα εἰς τὸ κλωδί εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὸν

θάνατον. Τὸ ἀσπρολούλουδον ἤθελε νὰ τοῦ εἶπη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεται καὶ νὰ ἔχη τὸν νοῦν του καὶ τὴν ἐλπίδα του εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ. Μόνον ἔβλεπε τὸ ἀηδόνι καὶ ἔχυνεν εἰς τὸ κλωβὶ περισσοτέραν εὐωδίαν, διὰ νὰ εὐχαριστῆται τὸ ἀηδόνι. Τὰ παιδιὰ, ἀφ' οὗ ἔθεσαν τὴν χλόην μέσα εἰς τὸ κλωβί, ἐλησμόνησαν νὰ θέσουν καὶ νερόν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο καυστική καὶ τὸ ἀηδόνι ἤρχισε νὰ διψᾷ. Βλέπει δεξιά, βλέπει ἀριστερά, νερόν δὲν ὑπῆρχεν εἰς κανέν μέρος.

8.

«Αἶ, ἀσπρολούλουδον, λέγει τὸ ἀηδόνι, ἐγὼ σήμερον ἀποθνήσκω. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι μᾶς ἐστέρησαν τὴν ἐλευθερίαν μας, δὲν μᾶς δίδουν οὐδὲ μίαν σταλαγματιὰν νερόν». Ἦλθε τὸ μεσημέρι καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ φέρῃ εἰς τὸ κλωβὶ νερόν. Ἡ δίψα ἐγένετο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν μεγαλητέρα. Τὸ δειλινὸν τὸ ἀηδόνι ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ ἐξεψύχησεν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ ἀηδόνι ἐξηράνθη καὶ τὸ ἀσπρολούλουδον.

9.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐνεθυμήθησαν τὰ παιδιὰ τοῦ πλουσίου τὸ ἀηδόνι καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ κλωβὶ νὰ τοῦ φέρουν φαγητὸν καὶ νερόν. Ἀλλ' εὔρον αὐτὸ νεκρὸν καὶ πλησίον αὐτοῦ μααραμμένον καὶ τὸ ἀσπρολούλουδον. Τότε περίλυπα τὰ παιδιὰ ἐπῆραν ἀπὸ τὸ κλωβὶ τὸ νεκρὸν ἀηδόνι, τὸ ἔθεσαν εἰς ἓν ὠραῖον χουτί, τὸ ὁποῖον ἔστρωσαν μὲ κόκκινον βε-

λοῦδον καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τὸν κῆπον, ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον τοῦ ἐσκόρπισαν φύλλα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ ἀπὸ γαρύφαλλα.

Ὅσον ἔζη τὸ ἀηδόνι καὶ ἐτραγούδει, δὲν τὰ ἔμελεν, οὐδὲ νερὸν ἔδιδον εἰς αὐτὸ νὰ πῖη. Ὅτε δὲ ἀπέθανεν, ὅλοι ἐλυπήθησαν καὶ ἐφρόντισαν νὰ τοῦ κάμουν ταφὴν μεγάλην. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος. Τὸ δὲ δυστυχὲς ἀσπρολούλουδον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐγενεστάτην καρδίαν, ἔρριψαν εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ τὸ λυπηθῇ κανεὶς.

Ὁ κοχλίας καὶ τὰ παιδιὰ του.

I.

Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτο ἓνας κοχλίας καὶ εἶχε δύο παιδιὰ. Ἔως ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ κοχλίας ἐπεριπάτουں χωρὶς ὄστρακον, ὡς τῶρα περπατοῦں οἱ γυμνοσάλλαχοι. Εἶχε δὲ ὁ κοχλίας ὁ πατήρ ἓν μικρὸν σπιτάκι, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο, ὅτε ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ βοσκήσῃ, καὶ πάλιν ἐγύριζε καὶ ἀνεπαύετο εἰς τὸ σπιτάκι του. Ναὶ μὲν δὲν ἦτο πολὺ εὐρύχωρον τὸ σπιτάκι, ἀλλ' ἦτο πολὺ καλὰ ἐκτισμένον, ἡ θύρα ἐκλείε καλὰ καὶ τὰ κεραμίδια δὲν ἔτρεχον καθόλου. Λέγουں ὅτι τὸ εἶχον κτίσει τὰ μυρμήκια, τὰ ὁποῖα φημιζονται ὡς καλοὶ κτίσται.

Ὅτε δὲ ἐμεγάλωσαν τὰ δύο του παιδάκια καὶ δὲν ἐχωροῦσαν εἰς τὸ σπιτάκι του, ὁ πατήρ των ἀπὸ ἀγάπην ἐκάλεσε τὰ μυρμήκια καὶ κατασκεύ-

ασαν ἄλλα δύο σπιτάκια, ἓν διὰ τὸ κάθε του παιδί. Τόσον ὠραῖα εἶχον κτισθῆ τὰ δύο ταῦτα σπιτάκια, ὥστε ὁ πατὴρ ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς κτίστας ἑκατὸν σφυριά σιτάρι καὶ ἑκατὸν σφυριά κριθάρι, τὰ ὁποῖα ἐμάζευεν ἐπὶ πολὺν καιρόν.

2.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν τὰ σπιτάκια αὐτά, τὰ δύο παιδιὰ τοῦ κοχλίου ἐπῆγαν εἰς τὸ σπιτάκι του κάθε ἓν καὶ ἐκεῖ ἕζων, χωρὶς πλέον νὰ τὰ μέλη διὰ τὸν πατέρα των. Ὁ γεροσάλλαγκος εἶχε πολὺ γηράσει καὶ δὲν ἠμπόρει πλέον νὰ περιπατῆ εἰς τὴν ὑγρασίαν, διότι τὸν ἐπιανε φοβερόν συνάχι. Καὶ ἔπρεπε βέβαια τὰ παιδιὰ του νὰ τοῦ φέρουν κἀνὲν φύλλον δροσερόν νὰ γλείψῃ ἢ κἀνὲν ἄνθος τρυφερόν νὰ μασήσῃ. Ἄλλ' αὐτὰ ἐφρόντιζαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, νὰ φάγουν καλὰ καὶ νὰ πίνουν καλὰ, καὶ ὁ πατὴρ των ἄς ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐπειτα τοῦ ἐγύριζαν καὶ λόγια καὶ τὸν ἐπερίπαιζαν. Ὡστε μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ ὠργίσθη καὶ ἐπῆρε μίαν καλάμιαν διὰ νὰ τὰ δείρῃ. Ἄλλ' αὐτὰ τὸ ἑκατάλαβαν ὅτι ὁ πατὴρ των εἶχε κακὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἔν ἐπρόφθασε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ σπιτάκι του, τὸ ἄλλο ὅμως ἔφυγε μακρὰν, γυμνόν, ὡς ἦτο.

3.

Τότε ὁ πατὴρ, ὡς ἦτο ὠργισμένος, ἑκαταράσθη τὰ παιδιὰ του καὶ εἶπε:

— Σὺ, ποῦ ἐχώθης εἰς τὸ σπίτι σου, διὰ νὰ κρυφθῆς, νὰ μὴ σώσης καὶ ἔλθης ἔξω. Ἀλλά, καὶ ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς ἔξω, τὸ σπίτι σου νὰ κολλήσῃ εἰς τὴν βράχιν σου καὶ

ὅπου πηγαίνει, νά τὸ σύρης πρὸς τιμωρίαν μαζί σου. Σὺ δὲ ὁ ἄλλος, ὅστις ἔφυγε μακρὰν, νά μὴν ἀξιώθῃς ποτέ σου νά ἔχῃς σπίτι.

Ταῦτα εἶπε καὶ μὲ θυμὸν ἐπῆρε τὸ σπιτάκι τοῦ ἐνὸς παιδιοῦ καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς ἓν ποταμάκι, ποῦ ἦτο πλησίον, καὶ τὸ σπιτάκι τὸ ἐπῆρε τὸ ποταμάκι καὶ ἐχάθη.

Ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς ἦτο μεγάλη καὶ εἶπε καὶ ἄλλην ἐπίσης φοβερὰν κατάραν·

— Νά τρώγητε, κακὰ παιδιά, καὶ νά μὴ χορταίνητε, νά τρέχουν τὰ σάλια σας αἰωνίως καὶ νά λερώνητε τὸν τόπον, ὅπου περνᾶτε.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν κατάραν ὁ κοχλίας καὶ ἐξεψύχησεν.

Ἡ κατάρα τοῦ πατρὸς εὐθύς ἦλθεν εἰς τὰ κακὰ παιδιά. Τὸ ἓν τοῦ παιδὶ δὲν ἤμπορεῖ νά ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του, τὸ ἄλλο περιπατεῖ γυμνὸν καὶ τὰ σάλια των τρέχουν καὶ τρώγουν καὶ δὲν χορταίνουν.

Ἡ βροχή.

Μέσ' ἔς τὸν καθάριον οὐρανόν, γυρνοῦνε τὰ γεράκια, μαζεύουν, ὅπου βροῦν, ἀχνό, τὸν κάμνουν συννεφίκια.

Μὰ ἀχνός, ὅπου συμμαζευθῆ, εἶναι νερό, ποῦ τρέχει, δὲν ἤμπορεῖ νά κρατηθῆ, γιὰ τοῦτο βρέχει, βρέχει.

Ἐπὶ τῇ γῆ ἡ βροχὴ κατρακυλᾷ, μαζεύεται ἔς τὸ ρυάκι, τὰ ρυάκια σμίγονται πολλὰ καὶ κάμνουν ποταμάκι.

Μὰ τὸ ποτάμι, ποῦ σμιχθῆ μ' ἔνα ποτάμι ἄλλο,
κάμνει νερὸ πλατὺ, βαθὺ καὶ ποταμὸ μεγάλο.

Καὶ ἔτσι τὸ ρεῦμα τὸ θολό, οἱ ποταμοὶ κυλοῦνε,
ὡς ποῦ νὰ φθάσουν ἔς τὸ γιαλό, ἔς τὴ θάλασσα νὰ
κυλοῦνε.

Μὰ θάλασσα κ' ὠκεανὸ ὁ ἥλιος τὰ ζεσταίνει, κάμνει
ἀπὸ τὸ κῦμά τους ἀχνό, ποῦ ἔς τὰ ἕψηλά ἀναβαίνει.

Κ' ἐκεῖ ἕψηλά ἀπ' τὸ βουνὸ
ψυχρὸς βοριάς προβάλλει,
σύννεφο κάμνει τὸν ἀχνὸ
καὶ βρέχει, βρέχει πάλι.

Γ. Μ. Βιζυνοῦς

Ὁ ψαρᾶς.

Βγαίν' ἡ βαρκοῦλα τοῦ ψαρᾶ ἀπὸ τὸ περιγιάλι,
καὶ ἀπλώνει ὁ ναύτης μὲ χαρὰ τὰ δίκτυά του πάλι.

Τράβα τὸ δίκτυ σου, ψαρᾶ, κι ἀγάγια νὰ μὴ σπάσῃ
καρρῶ, πῶς τούτη τὴ φορὰ χιλιάδες ἔχει πιάσει.

Πολὺ κουράστηκες, ψαρᾶ, τὰ ψάρια εἶν' δικά σου
καὶ πούλα τα ἔς τὴν ἀγορά, νὰ θρέψῃς τὰ παιδιὰ σου.

Πολέμης

Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Τριανταφυλλιάς.

1.

Μεγάλη φιλονικία ἐγένετο εἰς μίαν συναναστροφὴν.
Ἐκεῖ ἦσαν συνηθροισμένα τὸ θυμάρι, ἡ Πίγανη, ἡ Μο-
δόχα, τὸ Χαμομηλι, καὶ ἄλλα φυτὰ τῆς ἐξοχῆς καὶ
φιλονίκουν, ποῖον ἐκ τῶν φυτῶν τούτων ἔχει τὸ με-
γαλῆτερον γένος.

Τὸ Θυμάρι ἔλεγεν ὅτι ἔχει ὠραίαν εὐωδίαν καὶ ὠραῖα ἄνθη. Ἡ Ῥίγανη ὅτι ἔχει ὠραίαν εὐωδίαν καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὸ φαγητόν των. Ἡ Μολόχα ἔλεγεν ὅτι ἔχει ἄνθη ὠραῖα καὶ ὅτι τὴν προσκαλοῦν καὶ ἰατρεύει τοὺς ἀρρώστους. Τὸ Χαμομηλί ἔλεγεν ὅτι ἔχει ὠραῖα λευκὰ φύλλα καὶ ὠραίαν εὐωδίαν καὶ ὅτι εἶναι τὸ ἀγαπητόν ἰατρικόν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν.

2

Ἐν ᾧ δὲ κάθε ἓν ἐκ τῶν φυτῶν τούτων ἔλεγε τὰ προτερήματά του καὶ ἤθελε νὰ θεωρῆται ὡς τὸ εὐγενέστατον ὅλων τῶν ἄλλων, αἴφνης ἀνοίγει τὸ στόμα της καὶ ἡ Τσουκνίδα, ἣτις εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὴν προσκαλέσῃ κανείς, καὶ ἀρχίζει μὲ φωνὴν μεγάλην καὶ μὲ αὐθάδειαν νὰ λέγῃ·

Πόσον γελοῖα μοῦ φαίνεσθε ὅλα, ὅσα εἶσθε ἐδῶ συνηθροισμένα! Τολμᾶτε νὰ ὁμιλῆτε σεῖς περὶ εὐγενείας! Καὶ ποῖα εἶσθε σεῖς; Τὸ Θυμάρι, ποῦ καπνίζει τοὺς φούρνους, ἡ Ῥίγανη, ποῦ ἀνοστίζει τὸ φαγητόν, ἡ Μολόχα, ἡ ὁποία ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἀρρώστους ἀνθρώπους, τὸ Χαμομηλί, μὲ τὰ κίτρινα φθισικὰ μοῦτρά του. Ἐντροπή σας νὰ ὁμιλῆτε σεῖς περὶ εὐγενείας! Ἡ εὐγένεια ἀρμόζει εἰς ἐμὲ καὶ ὄχι εἰς σᾶς.

3

Τὰ φυτὰ ὅλα, ὡς ἤκουσαν ταῦτα, ὠργίσθησαν κατὰ τῆς Τσουκνίδας καὶ εἶπον·

Ἄφ' οὗ δὲν ἐντρέπεσαι νὰ μᾶς ὑβρίζῃς, δὲν θὴν

ἐντραπήης βεβαίως νὰ μᾶς φανερώσης καὶ ποῖον σὺ θεωρεῖς ἄξιον νὰ ὀνομάζηται εὐγενὲς λουλουδι τῆς ἐξοχῆς.

Δὲν καταλαμβάνετε; εἶπεν ἡ Τσουκνίδα, ἡ κάμνετε, πῶς δὲν καταλαμβάνετε; Δὲν μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, ποῖον εἶναι τὸ εὐγενέστερον φυτὸν τοῦ κόσμου; Βεβαίως ἡ Τριανταφυλλιά. Ἐξεύρετε, τί ἔχω ἐγὼ τὴν Τριανταφυλλίαν; Εἶμαι ἡ πρώτη τῆς ἐξαδέλφη. Καὶ τώρα ἐννοεῖτε, διὰ τί νομίζω ὅτι μόνον ἡ ἰδική μου οἰκογένεια δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ εὐγενὲς οἰκογένεια. Καὶ καλὰ θὰ κάμνητε εἰς τὸ ἐξῆς, ἀφοῦ ἐμάθετε ποῖα εἶμαι, νὰ μὴ κάμνητε λόγον περὶ εὐγενείας. Ἡ εὐγένεια ἀνήκει εἰς ἄλλους καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐμέ, ἡ ὁποία εἶμαι ἐξαδέλφη τῆς Τριανταφυλλιάς.

4

Ὡς ἤκουσαν τοῦτο τὰ ἀγριολούλουδα, ἤρχισαν πλέον τὰ γέλια καὶ ἠρώτησαν τὴν ἐξαδέλφη τῆς Τριανταφυλλιάς: Δὲν μᾶς λέγεις, εὐγενεστάτη Τσουκνίδα, ἀπὸ ποῦ ἡ συγγενείά σου μὲ τὴν Τριανταφυλλίαν; μὴ κάμνεις καὶ σὺ τριαντάφυλλα; μὴ ἔχεις καὶ σὺ εὐωδίαν; Εἶπέ μας λοιπόν, τί ἔχεις ὅμοιον μὲ τὴν Τριανταφυλλίαν;

Ἡ Τσουκνίδα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος τῆς, εἶπε:

Τυφλὰ εἶσθε καὶ δὲν βλέπετε; Δὲν βλέπετε ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω ἀγκάθια, ὅπως καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Τριανταφυλλιά;

Τότε ἐγέλασαν ὅλα τὰ ἀγριολούλουδα καὶ εἶπον·

Κυρία εὐγενεστάτη, ἐξαδέλφη τῆς Τριανταφυλλιᾶς, ἀγκάθια ἔχουν καὶ τὰ γομαράγκαθα. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἀγκάθια σοῦ φαίνονται μεγάλα προτερήματα καὶ μέγα γένος, καλὰ θὰ κάμνης νὰ συναναστρέψῃσαι μὲ τοιαῦτα ὑποκείμενα καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ. Καὶ ἡ Τσουκνίδα ὀργισμένη ἔφυγε, μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Τριανταφυλλιᾶς.

Τὸ τριαντάφυλλο.

Τριαντάφυλλο κλειστὸ εἶδ' ἓνα παιδάκι. Ἦταν τόσο γελαστό, χαροπὸ καὶ μυριστὸ τὸ τριανταφυλλάκι! Νέο τριαντάφυλλο, τριανταφυλλάκι.

Ἄχ! λουλοῦδι προφαντό, εἶπε τὸ παιδάκι. Θὰ σὲ κόψω, δὲν βαστῶ! Ἄν μὲ κόψῃς, σοῦ κεντῶ τὸ μικρὸ χεράκι, εἶπε τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Ἐκαρδίζεται, γελᾷ, τὸ τρελλὸ παιδάκι. Τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ! τί ἀγκάθια, τί πολλὰ ἔς τὸ μικρὸ χεράκι! Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο! Ἄχ! τριανταφυλλάκι.

Τὸ μελισσάκι ὁ Βρακούλης.

Ἦτο ἀνοιξίς καὶ τὰ λουλούδια περιχαρῆ καὶ αὐτὰ ἐσηκῶνοντο καὶ ἐστρέφοντο πρὸς τὸν ἥλιον, ὅστις εἶχε τώρα εἰς τὸ βουνὸν ἀνατείλει. Ἐντὸς

δὲ ἐνὸς κήπου τοῦ χωρίου ἦτο ἐν μέγαλον κοφίνι ἐσκεπασμένον καλὰ ἐπάνω καὶ ἐδῶ μέσα εἶχον τὴν κατοικίαν των χιλιάδες μελίτσια. Καθὼς δὲ ὁ ἥλιος ἐζέστανε τὸ κοφίνι, ἐβγῆκαν ἀπὸ μίαν τρυγάναν, ποῦ εἶχε κάτω, ὅλα τὰ μελίτσια, ἔτριψαν τὰ μάτια των, ἐκαθάρισαν τὰ πτερά των καλὰ καλὰ, καὶ ἦσαν ἔτοιμα νὰ πετάξουν μακρὰν εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου εἶναι ἄνθη διὰ νὰ φέρουν μέλι.

2.

Τότε βγαίνει ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ μία πολὺ μεγάλη μελίτσια. Αὕτῃ ἦτο βασίλισσά των. Τὰ μελίτσια ὅλα ἐστάθησαν μετὰ τάξιν καὶ ἐχαιρέτησαν τὴν βασίλισσαν, ἡ ὁποία ἐβγῆκεν ἔξω νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὰ μελίτσια, πρὶν ὑπάγουν εἰς τὸ ἔργον των, διὰ νὰ μὴ χαθῆ κανέν. Ἐφώνησε οἰπὸν τὰ ὀνόματά των. Ἄλλο ἔλεγε Μελᾶν, ἄλλο Κερᾶν, ἄλλο Κοκκίνην, κάθε ἐν μετὰ τὸ ὄνομα του. Μόνον ἐν ἔλειπεν, ὁ Βρακούλης. Ἦτο ἐκ τούτου πολὺ μικρὸν μελιτσίακι, ἀλλὰ ἐργαστικὸν καὶ καλόν. Καθ' ἡμέραν ἤρχετο καταφορτωμένον μετὰ ἄνθη εἰς τὰ πόδια του ὡς νὰ ἐφόρει μικρὰν βράκαν καὶ διὰ τούτου τὰ ἄλλα τὸ ὠνόμαζον Βρακούλην.

3.

Τὰ μελίτσια ἐνόμισαν ὅτι ἀπεκοιμήθη μέσα ἐν τῷ κοφίνι ὁ Βρακούλης, καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν βομβ, βομβ, βομβ, διὰ νὰ τὸ ἐξυπνίσουν. Ἄλλ' ὁ Βρακούλης δὲ ἐφαίνετο πούθεν. Τότε ἡ

Βασίλισσα ἐθύμωσε μὲ τὸν Βρακούλην καὶ εἶπε φανερὰ εἰς ὄλα τὰ μελίσσια· Σεῖς, παιδιὰ μου, πηγαίνετε εἰς τὴν ἐργασίαν σας, τὸν δὲ Βρακούλην διὰ τὴν ἀταξίαν αὐτὴν θὰ τὸν τιμωρήσω.

Τὰ μελίσσια ἐπέταξαν πικραμμένα, διότι δὲν ἤξευρον, ποῦ εἶναι ὁ Βρακούλης, καὶ ἐπήγαινον μακρὰν διὰ νὰ φέρουν μέλι. Ἄλλ' εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἐπήγαινον, βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ἓν μελίσσι καὶ τὸ μελίσσι αὐτὸ ἦτο ὁ Βρακούλης. Καθὼς δὲ ἤλθον πλησίον του, τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἐτριγύρισαν καὶ ἤρχισαν ὄλα ἀπὸ τὴν χαρὰν τὴν νὰ χορεύουν καὶ νὰ πηδοῦν καὶ νὰ τραγουδοῦν.

Βομβ, βομβ, Βρακούλη μας, βομβ, βομβ, μικροῦλί μας, τί ἔγινες, παιδί μας, Βρακούλη μας, ψυχὴ μας;

4

Ἐπειτα ἠρώτησαν, διατί δὲν ἤλθε τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κοφίνι. Ὁ Βρακούλης διηγήθη τί ἔπαθε. Χθὲς τὸ βράδυ εὐρήκα, εἶπεν, ἓν μέγαν ἄνθος γεμάτον ἀπὸ μέλι. Ἐκεῖ ἐμβῆκα καὶ ἔτρωγον μὲ ὄρεξιν, καὶ ἐζήτητον νὰ τὸ φάγω ὅλον. Ἄλλ' ἐκεῖ, ποῦ ἔτρωγον, ἔκλεισε τὸ ἄνθος καὶ ἐμείνα κλεισμένος ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ πρωὶ ὁ μὴ ὡς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἤνοιξαν καὶ τὰ ἄλλα ἄνθη ἤνοιξε καὶ τὸ ἰδικόν μου ἄνθος καὶ εὐθύς ἐπετάχθη ἔξω καὶ τρέχω νὰ τὸ εἶπω εἰς τὴν βασίλισσαν. Τὰ μελίσσια ἐγέλασαν μὲ τὸ πάθημα τοῦ Βρακούλη. Ἐπειτα τὸν ἀπεχαιρέτισαν καὶ ἔφυγον μακρὰν εἰς τοὺς ἀγρούς, διὰ νὰ φέρουν μέλι.

25.

Ὁ δὲ Βρακούλης ἦλθεν εἰς τὸ κοφίνι, ποῦ ἦτο εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν βασιλίτισσαν, ἣ ὁποῖα ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα κατακίτρινον θρόνον, κατεσκευασμένον ὅλον ἀπὸ κερὶ, καὶ διηγήθη, τί ἔπαθε τὴν νύκτα μὲ τὸ ἄνθος. Ἡ βασιλίτισσα ἐχάρη, ποῦ δὲν ἔπαθε τίποτε ὁ Βρακούλης, καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε πολλά. Τοῦ εἶπεν· ἄλλοτε νὰ προσέχῃς νὰ φεύγῃς, πρὶν βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος· διότι ἡμπορεῖ πάλιν νὰ κλεισθῆς καὶ νὰ πάθῃ ἡ υἱεία σου. Ὁ Βρακούλης ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς βασιλίτισσης καὶ ἐπέταξε πάλιν νὰ εὔρῃ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ φέρῃ καὶ αὐτὸς ἀκόμη μέλι καὶ κερὶ.

Ἡ κακὴ μέλισσα.

Πετοῦν αἱ ἄλλαι μέλισσαι, δουλεύουν νύκτα ἄμερα,
Μία κατεργάρα μέλισσα δὲν θέλει νὰ δουλεύσῃ,
Κυττάζει ναῦρη ἔτοιμα, κυττάζει, πῶς νὰ κλέψῃ,
Γελά μὲ τὰ ἀδελφία της, γελά μὲ τὴν μητέρα.

Μέλι κρυμμένο εἶχε βρῆ τὸ κλέφτικόν της ἄματι,
Καὶ δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ φήσῃ τὴν πινατά.
Νά, ἔλεγε, χρυσοῦ ζωή! νὰ ζηλεμμένα νιάτα!
Χορτάτη ἐκοιμώτανε κ' ἐξύπναγε χορτάτη.

Μιὰ ἄμερα τὸ ἄπαράκανε καὶ ἔς τὸ φαγεῖ χωμένη
Ὡς τὸ λαιμό, δὲν ἄπρόσεξε ἀπὸ τὴν λιχουδιά της,
Καὶ κόλλησαν τὰ πόδια της, κόλλησαν τὰ πτερά
Καὶ δὲν ἔμπορουσε πλιά νὰ βγῆ, τὴν ἔπαθε [της
[ἡ καυμένη.

Καὶ ἦλθε χέρι φοβερό καὶ ἀνασκουμπωμένο,
Μέλι νὰ πάρῃ. Τὴν θωρεῖ, τῆς δίνει μιὰ καὶ πάγει.
Μὰ ἔγινε παράδειγμα, μέλισσα νὰ μὴ φάγῃ
Μέλι, ποῦ μὲ τὸν κόπο τῆς δὲν ἔχει συναγμένο.

Ἡ εὐχὴ τῆς μάνας.

1.

Εἰς μίαν πόλιν ἔζη παλαιὰ εἰς πραγματευτῆς
μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ δύο του τέκνα. Ἦτο
ἄνθρωπος καλὸς καὶ ὁ Θεὸς ἠύλόγει τὴν ἐργασίαν
του καὶ ἐπήγαινε πολὺ καλά. Χρήματα καθ' ἡμέ-
ραν ἐκέρδιζεν ἄφθονα καὶ ἔζη εὐτυχῆς μὲ τὴν γυ-
ναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του, τὸν ἠγάπα δὲ καὶ
τὸν ἐτίμα καὶ ὄλος ὁ κόσμος, διότι ἦτο ἄνθρωπος
δίκαιος καὶ καλὸς πρὸς ὄλους. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία
αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺν καιρόν. Πυρκαϊὰ μεγάλη
ἔκαυσε τὸ κατάστημά του καὶ ὄλα τὰ ἐμπορεύ-
ματα, ποῦ εἶχε μέσα, καὶ ἡ περιουσία του ὄλη
ἐχάθη καὶ ὁ πλούσιος πραγματευτῆς ἔγινε πτω-
χός. Ἦνοιξε καὶ πάλιν ἄλλο κατάστημα, ἀλλὰ
καὶ τώρα πάλιν τὸν εὖρον ζημίαι καὶ ἀπὸ ἡμέρας
εἰς ἡμέραν ἐπήγαινε χειρότερα. Τότε ἀπεφάσισε
νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην χώραν, διότι ἠλπίζεν ὅτι
ἐκεῖ θὰ πηγαίνουν καλλίτερα αἱ ἐργασίαι του.

2.

Μίαν δὲ ἡμέραν πρῶτὶ λέγει εἰς τὴν γυναῖκά του
Γυναῖκα, βλέπεις ὅτι ἐδῶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω
προκοπὴν. Τὰ χρήματά μας ἐχάσαμεν ὄλα καὶ

δὲν ἔχομεν, πῶς νὰ ζήσωμεν τώρα τὰ παιδιὰ μας καὶ νὰ περάσωμεν καὶ ἡμεῖς κατόπιν τὰ γηρατεῖά μας. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ φύγω μακρὰν εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ κερδίσω τὸ ψωμί μας. Ἴσως ὁ Θεὸς μὲ ἐλεήσῃ καὶ μοῦ δώσῃ πάλιν, ὅσα καλὰ εἶχον ἄλλοτε. Νὰ μοῦ προσέχῃς τὰ παιδιὰ καὶ φρόντιζε περὶ αὐτῶν καὶ ὡς μήτηρ καὶ ὡς πατήρ. Αὐτὰ θὰ εἶναι καὶ εἰς σὲ ἡ συντροφιά σου καὶ ἡ παρηγορία σου. Ἄς ἐλπίσωμεν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθῶμεν, καὶ ὅτι θὰ ἐπανέλθω ὀλίγον χρόνον ὕστερον πάλιν, ἵνα ζήσω εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου.

Ταῦτα εἶπεν ὁ πραγματευτῆς περίλυπος καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα ἠτοιμάσθη διὰ τὸ μακρινὸν ταξίδιον, ἀπεχαιρέτισε τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ἀνεχώρησε μακρὰν εἰς τὰ ξένα. Πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ, ἔδωκεν εἰς τὴν γυναῖκά του τὰ ὀλίγα χρήματα, ποῦ τοῦ εἶχον ἀπομείνει, ἵνα περάσουν οἰκονομικά, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ πάλιν ἀπὸ τὸ ταξίδι.

3.

Πολλὰ χρόνια ἐπέρασαν καὶ ὁ πραγματευτῆς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ἄλλ' οὐδὲ καὶ εἶδησιν καμμίαν εἶχον, ποῦ εὐρίσκεται καὶ πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι του εἰς τὸν ξένον τόπον. Τοῦτο ἐλύπει πολὺ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν λύπην καὶ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ἔπεσε τώρα ἄρρωστη εἰς τὸ στρῶμα.

Τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωσαν, ἔγιναν παλληκάρια καὶ ἀνέλαβον αὐτὰ πλέον τῶρα νὰ φροντίζουν, πῶς νὰ κερδίζουν χρήματα διὰ νὰ πληρώνουν τὴν τροφήν, τὰ ἰατρικὰ καὶ τοὺς ἰατροὺς τῆς ἀρρώστου μητρός των. Ἀλλὰ χρήματα, ὅσα ἐχρειάζοντο, δὲν ἠμπόρουν νὰ κερδίσουν, μάλιστα τῶρα δὲν ἠδύναντο νὰ ἐργάζωνται καὶ οἱ δύο· διότι ἡ μήτηρ των ἦτο κατάκοιτος καὶ ἔπρεπεν ὁ εἷς νὰ μένη εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ περιποιῆται τὴν μητέρα, καὶ ὁ ἄλλος μόνος νὰ ἐργάζεται, διὰ νὰ τρέφῃ ὅλους. Τὰ πράγματα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνοντο χειρότερα. Ἦλθε δὲ ἡμέρα, ὅπου δὲν εἶχον οὐδὲ λεπτόν, ἡ δὲ μητέρα των ἦτο πάντοτε ἀρρωστη καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἰατροῦ καὶ ἰατρικῶν.

4.

Τότε λέγει ὁ μικρότερος ἀδελφὸς πρὸς τὸν μεγαλύτερον·

Ἡ μάνα, ἀδελφέμου, πάσχει καὶ ἔχει ἀνάγκην ἰατρῶν καὶ ἰατρικῶν. Ἡμεῖς, ὡς ἠξεύρεις, χρήματα δὲν ἔχομεν. Νὰ κερδίσωμεν, ὅσα χρειαζόμεθα, εἶναι ἀδύνατον. Διὰ τοῦτο πώλησέ με σκλάβον καὶ πᾶρε τὰ χρήματα νὰ περιποιηθῆς τὴν καλὴν μας τὴν μάναν. Πρόσεξε ὁμως, μὴ μάθῃ τοῦτο ἡ μάνα, διότι θὰ λυπηθῆ καὶ θὰ χειροτερεύσῃ. Ἄς εἴπωμεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἐμάθομεν, ποῦ εὐρίσκεται ὁ πατήρ μας, καὶ πηγαίνω ἐκεῖ νὰ τὸν εὕρω.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἐδάκρυσεν καὶ εἶπε·

Καλέ μου ἀδελφέ, τί λέγεις; ἐγὼ νὰ πωλήσω σέ σκλάβον; Ποτέ δὲν θὰ γίνη τοῦτο. Καλλίτερα νὰ γίνω ἐγὼ σκλάβος καὶ σὺ νὰ μείνης ἐδῶ καὶ νὰ περιποιῆσαι τὴν μάνναν μας. Ἐγὼ εἶμαι μεγαλύτερος καὶ δυνατώτερος καὶ δύναμαι καὶ πολὺ νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ ὑποφέρω τὰ βάσανα καὶ τὴν δυστυχίαν τῆς σκλαβιάς. Ὅχι, σὺ νὰ μείνης ἐδῶ καὶ ἐγὼ νὰ γίνω σκλάβος.

δ.

Πρὸς τοῦτον ἀπεκρίθη ὁ νεώτερος ἀδελφός·
Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφήσω τὸν μεγαλύτερόν μου ἀδελφὸν νὰ γίνη σκλάβος. Ἄν μὲ ἀγαπᾷς, ἀδελφέ μου, ἄφησέ με νὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμῶ ἢ καρδιά μου χάριν τῆς καλῆς μας μάννας.

Ὡς εἶδεν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τὴν ἐπιμονὴν τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ, δὲν ἀνθίσταται πλέον καὶ ἐδέχθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πωλήσῃ σκλάβον τὸν μικρότερον ἀδελφόν του.

Ταῦτα εἶπον οἱ δύο ἀδελφοί, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος τὴν ὁμιλίαν τούς. Ἐπειτα ἦλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν μάνναν τους καὶ εἶπεν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός·

Μάννα, εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πρέπει νὰ ξενιτευθῆ, νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, ὅπου ἐμάθομεν ὅτι εὐρίσκεται ὁ πατέρας. Ὅτε ἔφυγε, μᾶς ἀφήκε μικρὰ παιδιὰ, τῶρα ἐμεγαλώσαμεν, ἐγίναμεν ἄνδρες. Ὁ Θεὸς ἤξεύρει, πῶς περνᾷ εἰς τὰ ξένα, ἢ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀνάγκη τῆς βοθηείας μας. Ὁ μικρότερος ἀπὸ ἡμᾶς,

ἀπεφασίσαμεν, νὰ φύγη καὶ ἐγὼ ὁ μεγαλύτερος νὰ μείνω ἐδῶ.

6.

Τότε ἡ μήτηρ εἶπεν·

Ἦθελον, καλὰ μου παιδιὰ, νὰ σᾶς εἶχον πάντοτε καὶ τοὺς δύο πλησίον μου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄς γίνῃ ὅ,τι ἀπεφασίσατε.

Τότε ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἐγονάτισε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς μάννας του καὶ ἔκλαιε πολὺ· διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ μάννα του ἦτο ἄρρωστη καὶ ἐφοβεῖτο, μήπως δὲν τὴν ἐπανίδῃ. Ἡ δὲ μάννα κλαίουσα καὶ αὐτὴ ἔσφιγξε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ εἶπε·

Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, παιδάκι μου, ἡ εὐχὴ τῆς μάννας σου θὰ σὲ φυλάττῃ καὶ δὲν θὰ πάθῃς κακὸν οὔτε εἰς τὸν δρόμον σου οὔτε ἄλλου, ὅπου καὶ ἂν σταθῆς. Ταῦτα εἶπε καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς φυλακτὸν καὶ τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ παιδιοῦ τῆς.

7

Τότε ἦτο συνήθεια τοὺς σκλάβους νὰ τοὺς φέρουν δεμένους ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ ἓν χονδρὸν σχοινίον εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ νὰ τοὺς πωλήσουν. Τοῦτο ἔκαμαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοί. Ὁ μεγαλύτερος ἔδεσε τὸν μικρότερον καὶ ἦλθον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι. Ὅλη ἡ ἡμέρα ἐπέρασε καὶ

κάνεις δὲν ἐφάνη διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸν σκλάβον. Μόνον τὸ βράδυ ἐφάνη ἐν γεροντάκι μὲ ἓνα σκοῦφον ἀπὸ βελοῦδον κόκκινον καὶ ἠγόρασε τὸν μικρότερον ἀδελφὸν μὲ ἓνα κόσκινον φλωριά. Καὶ ὁ μὲν μεγαλήτερος ἀδελφὸς ἐπῆρε τὰ φλωριά καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μάνναν του, τὸν δὲ μικρότερον ἀδελφὸν δεμένον, ὡς ἦτο, παρέλαβε τὸ γεροντάκι καὶ ἔφερε τὴν ἰδίαν νύκτα εἰς τὸ καράβι, ἵνα ἐμβῆ κατὰ τὴν νύκτα μέσα εἰς αὐτὸ καὶ φύγῃ μακρὰν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὡς δὲ ἐμβῆκαν εἰς τὸ καράβι, τὸ γεροντάκι ἔδесе τὸν σκλάβον δυνατὰ εἰς τὸ κατάρτι τοῦ καραβιοῦ, διὰ νὰ μὴ φύγῃ, καὶ ἐκοιμήθη.

8.

Τὸ καράβι τὴν νύκτα ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν, ἀπλῶσε τὰ πανιά του καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ μακρὰν. Ὁ καιρὸς κατ' ἀρχὰς ἦτο καλός. Ἀλλ' ὅτε ἐπροχώρησαν μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, τότε περὶ τὴν χαραυγὴν σύννεφα ἐσχέπασαν τὸν οὐρανὸν καὶ ἄνεμος δυνατὸς ἤρχισε νὰ φυσᾷ. Κύματα μεγάλα ἐσηκώθησαν καὶ ὡς ἄγρια θηρία πεινασμένα γύρω γύρω εἰς τὸ καράβι ἐκτύπων αὐτὸ καὶ τὸ ἔσπρωχον πλησιέστερον εἰς τὴν ξηρὰν. Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ἦσαν ἀπηλπισμένοι καὶ ἐπερίμενον ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν θάνατον. Τότε κύμα ὡς βουνὸν κτυπᾷ τὸ καράβι εἰς ἓνα βράχον καὶ τοῦ ἀνοίγει εἰς ἓν μέρος μίαν μεγάλην τρυπάν. Τὰ νερὰ ἐμβαίνουν τότε ἀπὸ τὴν τρυπάν καὶ τὸ καράβι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν

βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πνίγονται. Μόνον ὁ σκλάβος δὲν ἐπνίγη. Δεμένος εἰς τὸ κατάρτι ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ δὲ κύματα ἄγρια ἄλλοτε τὸν ὕψωνον ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἄλλοτε βαθιὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε τὸν βλέπει ἐν δελφίνι καὶ ἔρχεται ταχέως πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ λέγει·

— Μὴ φοβεῖσαι, ἔρχομαι νὰ σὲ σώσω, μὲ στέλλει ἡ εὐχὴ τῆς μάννας σου.

Ταῦτα εἶπε καὶ ἐχώθη ὑποκάτω τοῦ νέου καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης ὁμοῦ μὲ τὸ κατάρτι. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἔτυχε νὰ διαβαίνη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο πλούσιος πραγματευτῆς μὲ τοὺς δούλους του. Ὡς δὲ εἶδε τὸν νέον ἐξηπλωμένον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ αἰγιαλοῦ, διέταξε τοὺς δούλους του νὰ τὸν λύσουν ἀπὸ τὸ κατάρτι, ποῦ ἦτο ἀκόμη δεμένος, καὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν του.

9.

Ὡς δὲ ἔφεραν τὸν σκλάβον εἰς τοῦ πλουσίου πραγματευτοῦ τὴν οἰκίαν, τοῦ ἐφόρεσαν καλὰ φορέματα καὶ ὑποδήματα καὶ ταῦ ἔδωκαν φαγητὸν νὰ φάγη. Κατόπιν ἦλθε καὶ ὁ πλούσιος πραγματευτῆς, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸν νέον αὐτόν, χωρὶς νὰ ἤξεύρη διὰ τί, καὶ τὸν ἠρώτησε· «Πόθεν ἔρχεσαι, παιδί μου, καὶ πῶς ἐσώθης ἀπὸ τὸ φοβερὸν αὐτὸ ναυάγιον; Εἶσαι μόνος υἱὸς τῶν γονέων σου ἢ ἔχεις καὶ ἄλλους ἀδελφούς; Ποίαν χαρὰν θὰ αἰσθανθοῦν οἱ γονεῖς σου, ὅταν μά-

θουνότι ἀπὸ τόσους ἀνθρώπους μόνος σὺ ἐσώθης!».

Ὁ νέος διηγήθη, πῶς εἶναι δύο ἀδελφοὶ καὶ πῶς ἔχουν μητέρα ἄρρωστην. Ὁ πατήρ των λείπει εἰς τὰ ξένα καὶ ἔχουν χρόνια πολλὰ νὰ μάθουν, ποῦ εὐρίσκεται. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχομεν χρήματα, λέγει, νὰ συντηρήσωμεν τὴν μάνναν μας, εἶπον εἰς τὸν μεγαλύτερον ἀδελφὸν καὶ μὲ ἐπώλησε δοῦλον εἰς ἓνα ξένον. Ἡ μάννα μου, ὅτε ἔφευγον, μοῦ ἔδωσε τὸ φυλακτὸν αὐτὸ καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴ φοβοῦμαι τίποτε, διότι θὰ μὲ σώζη πάντοτε ἡ εὐχὴ τῆς μάννας καὶ τὸ φυλακτὸν αὐτό. Ὁ ξένος, διὰ νὰ μὴ φύγω, μὲ ἔδεσεν εἰς τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. Καὶ τὸ κατάρτι αὐτό, ἀφ' οὗ ἐπνίγη τὸ καράβι, μὲ ἐβάσταζεν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπλεον, ἕως ὅτου ἤλθεν ἐν μεγάλῳ δελφίνι, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπεν ὅτι τὸ ἔστειλεν ἡ εὐχὴ τῆς μάννας καὶ μὲ ἔβγαλεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἕως εἰς τὸ πλούσιον αὐτὸ σπίτι μὲ ὠδήγησε καὶ μοῦ δίδει ὅλα τὰ καλὰ ἢ χριστιανικὴ ψυχὴ τοῦ εὐγενοῦς κυρίου.

10.

Ὡς δ' ἤκουσε ταῦτα ὁπραγματευτῆς, ἐνόησεν ὅτι ὁ νέος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ὀ μικρότερος, μάλιστα ὅτε εἶδε τὸ φυλακτὸν, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισεν ὡς ἰδικόν του, καὶ εὐθύς ἐναγκαλίζεται αὐτὸν καὶ τὸν ἀσπάζεται πολλάκις καὶ τοῦ λέγει·

— Παιδί μου, καλὸν μοῦ παιδί, ἡ εὐχὴ τῆς μάννας σου σὲ ἔφερεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς σου.

Τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν ἐναύλωσε καράβι καὶ

ἐπέστρεψαν πατήρ καὶ υἱὸς εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ
πραγματευτὴς εἶχε κερδίσει εἰς τὰ ξένα χρή-
ματα πολλὰ καὶ ἤρχετο τώρα νὰ ζήσῃ πλέον
μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του εἰς
τὴν πατρίδα, χωρὶς νὰ φύγῃ πλέον. Ὁ καιρὸς
ἦτο καλὸς καὶ ἔφθασαν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέ-
ρας εἰς τὴν πατρίδα των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰ-
κίαν τους. Ὡς δὲ εἶδε καὶ τοὺς δύο ἡ ἄρρωστη
γυναῖκα, τοὺς ἀνεγνώρισεν εὐθύς, ἐδόξασε τὸν
Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην εὐτυχίαν, νὰ ἴδῃ
πάλιν τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς, ηὐχέθη
εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ καλά καὶ ἀπέθανε.

Τὴν καλὴν ταύτην μάνναν ἔκλαυσαν καὶ πα-
τήρ καὶ τέκνα καὶ ἔθαψαν, ὡς ἔπρεπε, μὲ ἱερεῖς
πολλοὺς καὶ ὅλος ὁ κόσμος συνώδευσε τὸ λεί-
ψανον εἰς τὸν τάφον.

Τὰ δὲ καλά παιδιὰ ὠδήγησεν εἰς τὸ καλὸν
ἡ εὐχὴ τῆς μάννης καὶ ἔγιναν ἄνθρωποι μεγά-
λοι, μὲ τιμὰς πολλὰς καὶ μὲ πλοῦτη. Καὶ ἔζων
εὐτυχεῖς, οὐδέποτε δὲ ἐλησμόνησάν τὴν καλὴν
τους μάνναν καὶ πάντοτε τὴν ἀνέφερον στενά-
ζοντες εἰς τὴν ὁμιλίαν τους.

Αἶνιγμα.

* Ἀφυχος ψυχὴν δὲν ἔχει καὶ ψυχὰς παίρνει καὶ φεύγει.

Ο ΕΛΕΗΜΩΝ ΓΕΩΡΓΟΣ

Κόκκινη κλωστή δεμένη, 'ς τὴν ἀνέμῳ τυλιγμένη.
Δός τῆς κλωτσοῦ νὰ γυρίσῃ, παραμῦθι διὰ νάρχισῃ.

I

Κακὸν μεγάλο ἔγινεν ἓνα καιρὸν εἰς ἓν χωρίον.
Ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα τριῶν παιδιῶν ἀπέθανον εἰς
μίαν ἐβδομάδα καὶ οἱ δύο, καὶ τὰ παιδιὰ ἔμειναν
ἔρημα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν εἶχον τώρα κανένα πλεόν
νὰ φροντίζῃ δι' αὐτά. Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν μα-
κρὰν εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ ζήσουν.
Μίαν δὲ ἡμέραν πρωὶ πρωὶ μὲ ὀλίγον ξηρὸν ψωμί εἰς
τὸ σακκοῦλι καὶ μὲ μίαν ράβδον καθὲν εἰς τὴν χεῖρα
ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ τὰ τρία ἀδελφία μαζί
καὶ ἔφυγαν εἰς τὰ ξένα.

Ἄφ' οὗ δὲ ὠδοιπόρησαν πολλὰς ὥρας, ἔφθασαν τέλος
εἰς ἓν περιβόλι. Τὸ περιβόλι εἶχε μέσα τὰ καλλίτερα
δένδρα τοῦ κόσμου μὲ τοὺς καρπούς των τοὺς γλυκεῖς,
τοὺς ὁποίους ἐφύλαττεν ὁ περιβολάρης. Τριγύρω εἶχε
φράκτιν ὑψηλὴν καὶ ἔμπρὸς μίαν μεγάλην θύραν, ἀπὸ
τὴν ὁποίαν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ περιβόλι οἱ ἄνθρωποι καὶ
ἐξῆρχοντο. Ἐμπρὸς δὲ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν θύραν
εἶχε κτίσει ὁ πλούσιος ἰδιοκτῆτης τοῦ περιβολίου μίαν
μεγάλην βρύσιν μὲ τρεῖς κρουνοὺς, ἵνα πίνουν οἱ δια-
βάται καὶ τὰ κτήνη τῶν ἀνθρώπων νερὸν καὶ εὐλογοῦν
τὸ ὄνομά του. Ἐδῶ ἐκάθισαν καὶ τὰ τρία πτωχὰ παι-
διὰ διὰ νὰ φάγουν τὸ ψωμάκι των, νὰ πίνουν νερὸν
ἀπὸ τὴν βρύσιν καὶ ξεκουραστοῦν καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν
μακρὰν ὠδοπορίαν, ποῦ ἔκαμαν.

Ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον, βλέπουν μακρὰν νὰ ἔρχηται πεζὸς σεβάσμιος γέρων, φέρων εἰς τὸν ὤμὸν του καὶ αὐτὸς σακκοῦλι καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ὀδοιπορικὴν του ῥάβδον.

2.

Ὡς δ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν βρύσιν ὁ γέρων, ἐσηκώθησαν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ τρία ὀρθὰ καὶ τὸν ἐχαιρέτησαν, ἐχαιρέτισε δὲ αὐτὰ καὶ ὁ γέρων μὲ πολλὴν ἀγάπην. Ἐπειτα ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν πλησίον εἰς τὴν βρύσιν ὁ γέρων, ἐκάθισαν δὲ καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ τρώγουν τὸ ξερὸ ψωμί των.

Κατόπιν ἤνοιξε τὸ σακκοῦλί του ὁ γέρων καὶ ἔβγαλε ψωμί καθάρειον καὶ αὐγά κόκκινα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔδωκεν ἓν εἰς καθὲν παιδί διὰ νὰ φάγη τὸ ψωμί του. Καὶ ὁ γέρων ἔφαγε ψωμί καὶ αὐγά καὶ ἔπιεν ἀπὸ τὸ καλὸν καὶ ὀροσερὸν νερόν, ποῦ εἶχεν ἡ βρύσις. Ἀφ' οὗ δ' ἔφαγον καὶ ὁ γέρων καὶ τὰ παιδιὰ, ἐκάθισαν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν βρύσιν, διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Τότε ὁ γέρων ἠρώτησε τὰ παιδιὰ: Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε, παιδιὰ, καὶ ποῦ πηγαίνετε μοναχὰ, χωρὶς νὰ σᾶς συντροφεύῃ ἄνθρωπος μεγαλύτερος;

— Εἴμεθα ὀρφανά, ἀπεκρίθη ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, ἐχάσαμεν καὶ τὸν πατέρα μας καὶ τὴν μάμαν μας, καὶ δὲν εἴχομεν εἰς τὸ χωρίον μας κανένα πλῆρον νὰ φροντίζη δι' ἡμᾶς. Καὶ ἐπήραμεν τὰ μάτια μας καὶ πηγαίνομεν, ὅπου μᾶς φέρῃ ὁ δρόμος. Θέλομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς μίαν πόλιν νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ ζή-

σωμεν. Ἄλλον κἀνένα δὲν ἔχομεν νὰ φροντίζῃ δι' ἡμᾶς ἢ μόνον τὸν Θεόν. Ἄς ἔχῃ ἔλεος διὰ τὰ ὄρφανὰ καὶ ἄς μᾶς λάβῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του. Ἡ καλή μας μάννα, ὅτε ἔζη, ἔκαμνε τὸν σταυρόν της καὶ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδῳ καὶ παρεκάλει τὴν Παναγίαν νὰ βοηθήσῃ, νὰ γίνουν τὰ παιδιὰ της καλοὶ χριστιανοί. Τώρα, ποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ παρακαλῇ καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν, νὰ μᾶς βοηθήσουν.

3.

Ταῦτα εἶπε τὸ παιδί καὶ ἐγέμισαν τὰ μάτια του δάκρυα, διότι ἐνεθυμήθη τὴν καλήν του μάνναν, ἣτις δὲν ζῆ πλέον, ἐδάκρυσαν δὲ καὶ τὰ ἄλλα δύο ἀδέλφια, ἐδάκρυσε δὲ καὶ ὁ γέρον.

Τότε ὁ γέρον εἶπε·

Μὴ πικραίνεσθε, παιδιὰ μου. Ὁ Θεὸς στέλλει διὰ καθένα καλὸν ἄνθρωπον τὸν ἀγγελὸν του καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ καλόν, καὶ τὸν σώζει ἀπὸ τὸ κακόν. Δὲν εἶσθε ἔρημα εἰς τὸν κόσμον. Θὰ εὔρεθοῦν ἄνθρωποι καλοί, νὰ σᾶς βοηθήσουν, καὶ θὰ γίνητε μεγάλοι ἄνθρωποι, ἐὰν εἶσθε ἐργατικά, φρόνιμα καὶ τίμια παιδιὰ. Μὴ λησμονεῖτέ ποτε τὴν προσευχὴν τῆς καλῆς σας μάννας, νὰ γίνητε καλοὶ χριστιανοί. Νὰ ζῆτε ὡς καλοὶ χριστιανοὶ καὶ ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ εἰς σᾶς ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Ὁ δὲ καλὸς χριστιανὸς φαίνεται ἀπὸ τοῦτο, ὅτι ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει διὰ τοὺς ξένους, ὅπως ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἐσηκώθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, εἶπε δὲ καὶ εἰς τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἵνα ὅλοι πηγαίνουν μὲ συνοδείαν.

Τὰ παιδιὰ περιχαρῆ, ὅτι εὔρον ἕνα καλὸν προστάτην, ἐμάζευσαν τὸ ψωμί των, ἔθεσαν αὐτὸ εἰς τὸ σακκοῦλί των καὶ μὲ τὸν γέροντα ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Εἶχον φθάσει εἰς ἔρημον τόπον. Βουνὰ ὑψηλὰ ἔφθανον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ἔλατα δὲ μὲ τὸ ὠραῖον πράσινον χρῶμα τῶν φύλλων τῶν βελονωτῶν καὶ τοὺς κλάδους τοὺς σταυροειδῶς τοποθετημένους ἐστόλιζον τὰ βουνά. Διὰ τῶν βουνῶν τούτων διήρχετο ὁ δρόμος. Ἐδῶ ἦτο ἐκτισμένη καὶ μαρμαρίνη βρύσις μὲ δύο κρουνοὺς, καὶ ἄφθονον κρῦον νερόν, καθαρὸν ὡς κρῦσταλλος, ἔτρεχε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο κρουνοὺς.

Ἄφ' οὗ δ' ἔπιον νερόν οἱ ὁδοιπόροι ἀπὸ τὴν βρύσιν, ἐκάθισαν ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῶσι. Τότε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς εἶπεν ἄστεϊα· Νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ βρύσις ἰδική μου καὶ νὰ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸν ἕνα κρουνὸν λάδι καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον κρασί, τί εὐτυχία δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν κόσμον τὸν ἄλλον, μάλιστα διὰ τοὺς πτωχοὺς! Θὰ ἐπώλουν τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί καὶ μὲ τὰ χρήματα θὰ ἐβοήθουν τοὺς πάσχοντας καὶ ἐστερημένους.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, καὶ ἡ βρύσις ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸν ἕνα κρουνὸν λάδι καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον κρασί.

Τὰ πικιδιά ὅλα ἐθαύμαζον διὰ τοῦτο. Ἐκεῖνος δέ, ὅστις δὲν ἐθαύμαζε καθόλου, ἦτο ὁ γέρον, ὁ συνοδεύων τὰ τρία ἀδέλφια. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν μεγαλύτερον ἀδελφὸν καὶ εἶπε·

Ὁ Θεός, βλέπεις, σὲ ἀγαπᾷ. Ὅ,τι ἐπεθύμησεν ἡ ψυχὴ σου, τὸ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εὐθύς. Ἡ βρύσις εἶναι ἰδική σου, ἰδικόν σου δὲ καὶ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί. Πῶλει, ὡς ὑπεσχέθης, τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί, καὶ βοήθει τοὺς πάσχοντας καὶ ἐστερημένους.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἔμεινε τώρα ἐδῶ εἰς τὴν βρύσιν καὶ ἐπώλει λάδι καὶ κρασί καὶ ἔγινε πλουσιώτατος. Ἐκτίσε παλάτια, ἠγόρασεν ἄμαξαν μὲ ὠραῖα ἄλογα, ἔκαμεν ἐδῶ περιβόλια, ἐπῆρεν ὑπηρέτας καὶ ἔζη αὐτὸς καλὰ τρώγων καὶ πίνων, τοὺς πτωχοὺς ὅμως ἐλησμό-

καὶ δὲν κατεδέχετο μάλιστα οὐδὲ νὰ τοὺς βλέπη
σίον του.

4.

Ο γέρων μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς ἐξηκολούθησε τὸν δρό-
του. Ἐπέρασαν τὰ βουνὰ καὶ κατόπιν ἔφθασαν εἰς
ὠραίαν πεδιάδα. Ἦτο ἡ πεδιάς αὕτη ἀκατοίκητος.
ἀμοὶ δὲ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ ἐπότιζον τὴν πε-
α, τὰ δὲ χορτάρια τῆς πεδιάδος ἦσαν ἀφθονα. Κρίμα
ὅτι δὲν ἦσαν οὔτε πρόβατα οὔτε γίδια οὔτε ἄλλα
ἵνα βοσκῆσουν. Ἐβοσκον ὅμως κατὰ χιλιάδας
περίστερα καὶ μαῦρα καὶ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα, ὡς εἶδον
διαβάτας, ἐπέταξαν ὅλα μαζὶ καὶ ἐπῆγαν μακρῶ-
εἰς ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος.

Ὡδῶ πλησίον ἐνὸς ποταμοῦ ἐκάθισεν ὁ γέρων καὶ οἱ
ἀδελφοί, ἵνα ἀναπαυθοῦν ὀλίγον ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοί-
ας. Τότε ὁ δεύτερος ἀδελφὸς βλέπων τὰ πολλὰ ἀγριο-
περίστερα εἶπε· Νὰ ἔδιδεν ὁ Θεὸς νὰ ἐγίνοντο ὅλα ἐκεῖνα
περίστερα τὰ μὲν ἄσπρα πρόβατα, τὰ δὲ μαῦρα γί-
καὶ νὰ ἦσαν ὅλα αὐτὰ ἰδικά μου, τί καλὸν πρᾶγμα
το καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους! Θὰ
μάτιζον δύο μεγάλα κοπάδια, τὸ μὲν ἐν μὲ τὰ πρό-
α, τὸ δὲ ἄλλο μὲ τὰ γίδια. Θὰ ἐπεριποιούμην καλὰ
κοπάδια αὐτὰ καὶ θὰ ἐπώλουν ἀρνιά, γίδια, μαλ-
τυρί, βούτυρον καὶ θὰ ἐγινόμην πλούσιος, καὶ τότε
θὰ ἄφινον πτωχὸν ἀνθρώπον ἀβοήθητον.

55.

Ὁ γέρων εἶχε δὲ τελειώσει τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὁ ἀδελφός,
βλέπει εὐθὺς νὰ γίνουν τὰ μὲν ἄσπρα περιστέρια
ατα, τὰ δὲ μαῦρα γίδια, καὶ νὰ ἔρχωνται ὅλα πρὸς
γέροντα. Ὡς δὲ ἦλθον τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια
σίον, τότε λέγει ὁ γέρων·

Ἰδοῦ, παιδί μου, ὅτι ἐζήτησες ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔτι
τώρα. Ὅλα τὰ πρόβατα καὶ ὅλα τὰ γίδια εἶναι ἰσχύου
σου. Ὁ Θεὸς σοῦ δίδει τὸν θησαυρὸν τοῦτον καὶ διὰ
καλὸν τὸ ἰδικόν σου, καὶ διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων
θρώπων. Πρόσεχε ὅμως, μὴ λησμονήσης, τί ὑπέσχετο
εἰς τὸν Θεόν. Ὅλοι ἤλθομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον,
βοηθήσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, μάλιστα δὲ νὰ βοηθήσω
μεν τοὺς ἀδυνατοὺς, τὰ ὄρφανά, τὰς χήρας, τοὺς
συχοντάς καὶ τεθλιμμένους. Πᾶρε τὰ κοπάδια, τὰ ὅσα
σοῦ ἐ χάρισε τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγάπη, καὶ μεταχειρίζου
ὡρεάν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρων καὶ παρέδωκε τὰ κοπάδια
τὸν ἀδελφὸν τὸν δεύτερον, ὅστις ὕστερον ἀπὸ ὀλίγα
ἔγινε πλουσιώτατος. Ἐκτίσε καὶ αὐτὸς σπίτια μεγάλα
εἶχεν ὑπηρέτας πολλούς, ἀμάξια, ἄλογα, ἐφόρει ἔργα
ματα λαμπρά, ἔτρωγεν ἀπὸ τὰ καλλίτερα φαγητὰ
κόσμου καὶ ἔπινεν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποτά. Διὰ
ἑαυτὸν τοῦ ὁ ἀδελφὸς οὗτος, ὡς καὶ ὁ πρῶτος, ἐφάρτιζε
παρὰ πολὺ, διὰ τὸν ἄλλον ὅμως κόσμον δὲν ἐφάρτιζε
καθόλου. Οὐδὲ ἐν λεπτὸν ἔδιδεν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν
πτωχοὺς, οἵτινες ἐφοβοῦντο καὶ νὰ πλησιάσουν τὴν
ραν τῆς οἰκίας του.

6

Ὁ δὲ γέρων, ἀφ' οὗ παρέδωκε τὰ κοπάδια
τὸν δεύτερον ἀδελφόν, ἐπῆρε τὸ μικρότερον παιδάκι
δάκι καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἀφ' οὗ
δ' ἐπέρασαν τὴν πεδιάδα αὐτήν, ἔφθασαν πρὸς
εἰς ἄλλα βουνὰ καὶ κατόπιν εἰς ἄλλην πεδιάδα
μικράν, ὅπου ἦτο καὶ ἐν χωρίον. Πλησίον
τοῦ χωρίου ἦτο μία μεγαλοπρεπὴς καρυὰ
ἐκεῖ ἐκάθισεν ὁ γέρων μετὰ τὸ μικρὸν παιδάκι

φανόν νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ φάγουν ὀλίγον
μί. Ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς
ἐν ἓνα γεωργόν, ὅστις εἶχε τὰ βώδια ἐξευ-
ένα καὶ ἐκαλλιέργει τὸ χωράφι του σπείρων
σίταρι. Τότε λέγει ὁ μικρότερος ἀδελφός·

Τὸ ἔργον αὐτὸ νὰ σπείρω σιτάρια καὶ κατόπιν
θερίζω τὸν καρπὸν πολὺ ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ μου.
Ὅταν εἶχε τὴν καλωσύνην ὁ γεωργὸς αὐτὸς νὰ με
κίρηνεν, ἵνα μάθω τὴν τέχνην, νὰ καλλιεργῶ
σιτῆν, κατόπιν, ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ ἀγο-
ράσω πολλὰ χωράφια καὶ θὰ σπείρω σιτάρια,
βάρια, ἀραβοσίτια, καὶ θὰ συνάζω πολ-
λοὺς καρποὺς εἰς τὰς ἀποθήκας μου, καὶ θὰ
γίνω πλούσιος, καὶ τότε δὲν θὰ ἀφήσω πτωχὸν
ἐν πεινάσῃ, δὲν θὰ ἀφήσω ἄνθρωπον ἔχοντα τὴν
ἐπιθυμίαν μου ἀβοήθητον. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα
οἱ γέροντες, ἐκάλεσε τὸν γεωργὸν εἰς τὴν καρυὰν
αὐτοῦ εἶπε·

Καλὲ Χριστιανέ, αὐτὸ τὸ παιδάκι εἶναι πα-
φανόν, δὲν ἔχει οὔτε μάνναν οὔτε πατέρα.
Ὁ ἀρέσει πολὺ ἡ γεωργικὴ καὶ σὲ παρακαλῶ
νὰ τὸ πάρῃς εἰς τὴν ἐργασίαν σου καὶ νὰ τὸ
ἀγαπᾷς ὡς παιδί ἰδικόν σου. Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ
ἐπιδώσῃ τὴν χάριν αὐτήν.

7.

Ὡς δὲ ἤκουσε τοῦτο ὁ γεωργός, εὐχαριστήθη
κύριον, διότι ἐζήτησε καὶ αὐτὸς νὰ εὔρη καλὸν
ἀνθρώπον διὰ τὸ βοηθόν του, καὶ εἶπε·

Γέρον, ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε μὲ τὸ παιδάκι αὐτό.
Καὶ ἐγὼ ζητῶ τόσον καιρὸν ἐν καλὸν παιδάκι
τὴν ἐργασίαν μου, καὶ ὅ,τι ἐζήτουν, τώρα τὸ εὗρηκα.
Ὁ γέρον παρέδωκε τὸ παιδάκι εἰς τὸν γεωργόν
ἀπεχαιρέτισε καὶ αὐτὸ καὶ τὸν γεωργὸν καὶ ἐπέ-
μάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὸ παιδάκι ἐφίλησε τὸ χεῖρ
τοῦ γέροντος καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητον, ὡς
ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα
του. Ὁ γέρον ἐδάκρυσε καὶ αὐτὸς διὰ τὴν καλὴν
καρδίαν τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τοῦ εἶπε·

Τέκνον μου καλόν, μὴ λυπεῖσαι. Ἐγὼ θά-
μαι πάντοτε μαζί σου. Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρω-
πος θὰ σὲ ἀγαπᾷ ὡς τέκνον σου, σὺ δὲ νὰ
σαι φρόνιμον καὶ φιλόπονον καὶ ἔχε τὴν ἐλπίδα
σου εἰς τὸν Θεόν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲ
Θεόν, τότε καὶ ὁ Θεὸς εἶναι μὲ τὸν ἄνθρωπον.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἀνεχώρησε περίλυτος.
Ὁ δὲ γεωργὸς παρέλαβε τὸ καλὸν παιδάκι καὶ
ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἀφ' ὅτου δὲ τὸ καλὸν παι-
δάκι ἐπάτησεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ γεωργοῦ, ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι τούτου. Καὶ
ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια καὶ τὰ περιβόλια τοῦ
γεωργοῦ ἀπέδιδον καρποὺς ἀφθόνους καὶ τὸ σπίτι
αὐτὸ ἔγινε τὸ πλουσιώτερον σπίτι τοῦ χωρίου.
Ὁ δὲ παιδὶ αὐτὸ τὸ ὀρφανὸν ἦτο τὸ φρονιμώτερον
καὶ τὸ ἐργατικώτερον παιδὶ τοῦ χωρίου. Ὁ δὲ γεω-
ργὸς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ γεωργοῦ ἠγάπων αὐτὸ ὡς ἰδί-
ον τέκνον. Συνέβη δὲ νὰ ἔχουν ἐν παιδὶ μόνον, ἐν κα-
λιστον θυγάτριον, καὶ τὸ κοράσιον τούτο ἐθεώρησαν

τὸ ὄρφανὸν καὶ ἠγάπα αὐτὸ ὡς ἀδελφόν της.

8.

Οὕτως ἀγαπώμενον καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ γεωργοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου ἐμεγάλωσε τὸ ὄρφανὸν καὶ ἔγινε πλέον ἄνδρας. Τότε ὁ γεωργὸς τὸ ἔκαμε γαμβρόν του καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὅλα τὰ κτήματα καὶ ὅλα τὰ πλούτη. Τὸ ὄρφανὸν καὶ πτωχὸν ἔγινε τώρα οἰκογενειάρχης καὶ ὁ πλουσιώτατος ἄνθρωπος τοῦ χωρίου. Ἄλλ' ὁ πλοῦτος δὲν τὸν ἐμώρανε, νὰ περιφρονῇ τὸν κόσμον καὶ νὰ μὴ ἐλεῇ τοὺς πτωχοὺς, ὡς ἔκαμνον οἱ δύο μεγαλύτεροι ἀδελτοί του. Ἐξ ἐναντίας ἠγάπα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔκαμνεν εἰς αὐτοὺς καλόν, περισσότερον ὅμως ἠγάπα τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐφρόντιζε περὶ αὐτῶν, ὡς νὰ ἦσαν ἀδελφοί του. Τὸ σπίτι του ἦτο ἀνοικτὸν καὶ οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον ὅ,τι ἐχρειάζοντο, καὶ φαγητὸν καὶ ποτὸν καὶ ἐνδύματα καὶ χρήματα. Καὶ ὅσον περισσότερα εἶδιδε, τόσον περισσότερα ἀπέκτα διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἶχεν ἢ καλὴ αὐτὴ οἰκογένεια, εἶχεν ὅμως καὶ ἐν δυστύχημα, ὅτι δὲν ἐγέννησαν τέκνα καὶ ἦσαν διὰ τοῦτο περίλυποι καὶ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή. Καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐστέκοντο, ἔστρεφον τὸν νοῦν των εἰς τὸν Θεὸν καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνον.

Μίαν δὲ ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ γεωργὸς ἦτο εἰς τὸ χωράφι καὶ ἔσπερνε σιτάρι, ἔστρεψε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ χαρίσῃ ἐν παιδάκι, καὶ ἄς εἶναι καὶ ἀρνάκι. Αἴφνης ἄστραψεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἐβοήθησε καὶ σύννεφον

φωτεινὸν κατέβη ἡσυχὰ ἡσυχὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφερεν ἐν ἄρνάκι, τὸ ὁποῖον ὠμίλει ὡς παιδάκι. Ὁ γεωργὸς παρέλαβε τὸ ἄρνάκι καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ ὅλοι ἐθαύμαζον διὰ τὸ ἄρνάκι τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὠμίλει ὡς παιδάκι. Τοῦτο ἔμαθεν ὁ κόσμος καὶ ἦρχοντο ὅλοι, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, νὰ ἴδουν τὸ περίεργον τοῦτο ἄρνιον, τὸ ὁποῖον ὠμίλει ὡς παιδάκι. Τοῦτο ἔμαθε καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἦλθεν ὁ ἴδιος εἰς τοῦ γεωργοῦ τὸ σπίτι καὶ παρεκάλεσε τὸν γεωργὸν νὰ τοῦ πωλήσῃ τὸ ἄρνάκι μὲ ἐν σακκί φλωριά. Ἄλλ' ὁ γεωργὸς δὲν τὸ ἐπώλει καὶ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα· τὸ ἄρνάκι αὐτό, μεγαλειότατε, εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θεωρῶ ὡς παιδί μου, τὰ δὲ παιδιὰ οἱ γονεῖς δὲν πωλοῦν.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε καὶ ὁ γεωργὸς ἔζη μὲ τὸ ἄρνάκι του εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστημένος.

9.

Εἶχον περάσει πολλὰ χρόνια, ὅτε ὁ σεβάσμιος ἐκείνος γέρων, ὅστις συνώδευσε τὰ τρία ὄρφανὰ ἀδέλφια, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ πάλιν τὸν ἴδιον δρόμον, ἵνα ἴδῃ, πῶς ζοῦν τώρα τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πλούσια μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἵνα μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς, μετεμορφώθη εἰς ἐπαίτην, ἐφόρεσεν ἐνδύματα ἐσχισμένα καὶ μὲ ἐν σακκοῦλι εἰς τὸν ὦμον καὶ μίαν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα ἔφθασε πρῶτα εἰς τὴν βρύσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔτρεχε λάδι καὶ κρασί. Ἐδῶ εἶδεν ὅτι ἦσαν παλάτια ἐκτισμένα καὶ ὑπηρέται πολλοὶ ὑπηρέτουν τὸν πλούσιον ἄν-

ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε τὴν θαυμασίαν βρύσιν. Εὐθύς πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ πλουσίου καὶ λέγει·

Κύριε, ὡς μὲ βλέπεις, εἶμαι δυστυχῆς ἄνθρωπος. Γέρων, χωρὶς φορέματα, χωρὶς χρήματα, περιφέρομαι ζητῶν ὀλίγο ψωμάκι καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχουνε εὐχάριστησιν νὰ μοῦ δίδουν οἱ καλοὶ Χριστιανοί. Εἰς σέ, ὡς μανθάνω, ὁ Θεὸς ἔδειξεν ὄλον τὸ ἔλεός του. Σοῦ ἔχαρισε τὴν βρύσιν μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί. Δός μου ὀλίγον ψωμί νὰ φάγω καὶ ὀλίγον κρασί νὰ πῖω. Δός μου δὲ καὶ κἀνὲν φόρεμα νὰ ἐνδυθῶ. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανερίζει Θεόν.

Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ πλούσιος ἄνθρωπος, ὠργίσθη καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του.

Ποῖος ἀφῆκε τὸν ἔλεεινὸν αὐτὸν ἄνθρωπον νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ σπίτι μου; Γρήγορα πετάξατε αὐτὸν ἔξω. Ἀλλοίμονον, ἂν ἐγὼ ἔδιδον εἰς πάντα, ὅστις μοῦ ζητεῖ. Ὅστις θέλει, γέρον, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, πρέπει νὰ ἐργάζεται, πρέπει νὰ οἰκονομῇ, ὅταν εἶναι νέος. Σὺ φαίνεται ὅτι μισεῖς τὴν ἐργασίαν. Καὶ διὰ τί νὰ ἐργάζεσαι, ἀφ' οὗ εἶναι ἄνθρωποι μωροί, διὰ νὰ σὲ τρέφουν; Κρημνίσου γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, ἵνα μὴ σηκωθῶ καὶ σοῦ τσακίσω κἀνὲν ποδάρι σου μὲ τὸ ραβδί, ποῦ κρατεῖς.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ γέρον, ἀνεχώρησεν εὐθύς. Ἐπειτα ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε·

Πάτερ, βλέπεις, πῶς μεταχειρίζεται τὰ ἀγαθά σου ὁ πλούσιος αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἄς λάβῃ ὅ,τι τοῦ πρέπει κατὰ τὴν κακίαν του.

Ταῦτα ηὐχῆθη ὁ γέρον καὶ εὐθύς ἐστείρευσεν

ἡ βρῦσις. Δὲν ἔτρεχε πλέον τίποτε, οὔτε λάδι οὔτε κρασί οὔτε νερόν. Καὶ ἠναγκάσθη ὁ πλούσιος αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον σήμερον δὲν βλέπεις οὐδὲ λιθάρι. Τὰ πάντα ἐκρημνίσθησαν καὶ ἠφρανίσθησαν. Ὁ δὲ πλούσιος ἄνθρωπος ἔχασεν ὅλον τὸν πλοῦτόν του καὶ ἀπέθανε δυστυχῆς. Ἡ κατάρρα τοῦ Θεοῦ εἶναι φοβερά, καὶ ἐχάθη δικαίως· διότι ἦτο κακὸς ἄνθρωπος.

10.

Κατόπιν ὁ σεβάσμιος γέρων ἐξηκολοῦθησε τὸν δρόμον του καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ παλάτια τοῦ μεγάλου ποιμένος, ὅστις εἶχε μυριάδας πρόβατα καὶ γίδια. Ἐξω εἰς τὰ παλάτια ἦτο μία μεγάλη αὐλὴ μὲ φράκτην ὑψηλὸν καὶ μέσα ἦσαν λεβέτια γεμάτα ἀπὸ τυριὰ καὶ γάλακτα. Καὶ ὁ κύριος ἦτο ἐκεῖ καὶ ὠδήγει τοὺς ὑπηρέτας, νὰ ἐτοιμασθοῦν τὰ τυριὰ καὶ φέρουν αὐτὰ εἰς τὴν πόλιν καὶ πωλήσουν. Ὁ σεβάσμιος γέρων ἔλαβε πάλιν τὴν μορφήν τοῦ ἐπαίτου μὲ ἐσχισμένα φορέματα, μὲ τὸ σακκοῦλι εἰς τὸν ὦμον καὶ μὲ τὴν ράβδον εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, καὶ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν αὐλὴν. Ὡς δὲ εἶδον τοῦτον οἱ σκύλοι, ὤρμησαν ἐναντίον του, ἵνα τὸν σπαράξουν. Καὶ ὁ δυστυχῆς ἐπαίτης ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς καὶ μὲ τὴν ράβδον του ἐμπόδιζε τοὺς σκύλους νὰ τὸν φάγουν. Ὁ πλούσιος ποιμὴν ἔβλεπε τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἐπαίτου καὶ ἐγέλα, ἐγέλων δὲ μαζὶ μὲ τὸν κύριόν των καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ πλουσίου. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἔφαγον κάμποσα δυνατὰ κτυπήματα κατὰ κεφαλῆς οἱ σκύλοι, ἔφυγον κλαυθμηροῖς.

Τοῦτο ἐξώργισε τὸν πλούσιον ποιμένα, ὅστις ἔτρεξε πρὸς τὸν δυστυχή ἑπαίτην καὶ μὲ σπρωξίματα καὶ μὲ κτυπήματα ἔβγαλεν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν λέγων·

Ἄθλιε ἑπαῖτα, μάθε πῶς κτυποῦν τοὺς σκύλους. Οἱ σκύλοι τοῦλάχιστον κάμνουν μίαν ἐργασίαν· φυλάττουν τὰ σπίτια, ἐν ᾧ τὸ ἄθλιον γένος τῶν ἑπαϊτῶν γυμνώνει τὰ σπίτια. Μοῦ ἤλθες ἀπρόσκλητος διὰ νὰ φάγῃς τυριὰ καὶ νὰ πῆς γάλακτα, ὡσὰν νὰ μὴ ὀρίζῃ κανεὶς ἐδῶ τὰ τυριὰ καὶ τὰ γάλακτα. Κρημνίσου γρήγορα, καὶ ἄλλην φορὰν μὴ πατήσῃς ἐδῶ, διότι θὰ σοῦ σπάσω τὸ χονδρὸν ραβδί, ποῦ κρατεῖς, ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου.

Ὁ γέρων ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ὁργὴ δὲ Θεοῦ ἔπεσεν εἰς τὰ κοπάδια τοῦ πλουσίου ποιμένος. Τὰ πρόβατά του ὄλα, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, ἔγιναν ἄσπρα περιστέρια, τὰ δὲ γίδια του ὄλα ἐπ' ἴσης, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, ἔγιναν μαῦρα περιστέρια καὶ ἐπέταξαν μακράν. Οἱ δὲ ποιμένες, ποῦ ἐφύλαττον τὰ κοπάδια, ἔτρεξαν καὶ εἶπον εἰς τὸν κύριόν των τὸ κακόν, ποῦ συνέβη.

Τότε ὁ πλούσιος ποιμὴν ἀφῆκε τὰ σπίτια καὶ ἔφυγεν εἰς ἄλλο μέρος. Καὶ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἔγινε καὶ αὐτὸς πτωχός, ὡς ὁ πρῶτος ἀδελφός του. Ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ εὔρε καὶ τὸν δεύτερον αὐτὸν ἀδελφόν.

II R.

Ὁ σεβάσμιος γέρων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ χωριὸν, ὅπου εἶχε τὸ

σπίτι του ὁ τρίτος ἀδελφός, ὁ νεώτερος ὄλων. Καὶ ἐδῶ ἔλαβε τὴν μορφὴν τοῦ ἐπαίτου, μὲ ἐσχισμένα φορέματα, μὲ τὸ σακκοῦλι εἰς τὸν ὤμον καὶ μὲ τὴν ράβδον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ ἐπῆγεν ἴσα εἰς τὸ σπίτι τοῦ καλοῦ γεωργοῦ. Ἦτο χειμῶν καὶ λεπτὸν χιόνι ἐπιπτεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ γεωργὸς ἦτο εἰς τὸ χωράφι του καὶ εἰς τὸ σπίτι ἦτο μόνον ἡ γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἔγενθε μαλλὶ μὲ τὴν ρόκαν της. Ὁ γέρον ἐστάθη ἔξω εἰς τὴν θύραν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐζήτηι ἐλεημοσύνην. Ὡς δ' ἤκουσε φωνὴν ἐπαίτου ἡ γυναῖκα, ἐσηκώθη εὐθύς καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, ἵνα περιποιηθῇ τὸν ξένον. Ὁ δυστυχῆς ἐπαίτης ἐφόρει ἐνδύματα ἐσχισμένα, ὑποδήματα ἐπίσης, ἔτρεμε δὲ ὅλος ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀπὸ τὸ κρύον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν. Ὡς δὲ εἶδε τὸν γέροντα εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ γυναῖκα, ἐλυπήθη ἡ ψυχὴ της καὶ εἶπε·

Καλέ μου γέρον, καλῶς ὤρισες. Τὸ σπίτι εἶναι τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἐστερημένους. Κοπιάσατε μέσα. Ἐδῶ θὰ εὐρῆς ὄλα, καὶ φορέματα καὶ ὑποδήματα καὶ φαγητὸν καὶ ποτὸν καὶ πρὸ πάντων φωτιὰν, νὰ ζεστάνῃς τὰ νάρκωμένα ὑπὸ τοῦ ψύχους μέλη σου.

12.

Ταῦτα εἶπεν ἡ καλὴ γυναῖκα καὶ ἔλαβε τὸ ραβδί καὶ τὸ σακκοῦλι τοῦ γέροντος, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησεν εἰς ἓν μέρος, τὸν δὲ γέροντα ὠδήγησεν εἰς τὴν φωτιὰν καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ. Εὐ-

θὺς δὲ ἔφερε μίαν ἐνδυμασίαν καλὴν καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν γέροντα ὅστις ἐφόρεσε τὴν ἐνδυμασίαν ἀπορρίψας τὰ ῥάκη, τὰ ὁποῖα ἐφόρει. Ἐπειτα ἔφερε φαγητὸν καὶ ποτὸν καὶ ἔφαγεν ὁ γέρον καὶ ἔπιεν, ὅσον ἐπεθύμει ἡ ψυχὴ του. Κατόπιν ἐζήτησεν ὁ γέρον νὰ ἀναχωρήσῃ λέγων·

Καλὴ γυναῖκα, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἀποδώσῃ μυριοπλάσια, ὅσα ἔκαμες εἰς τὸν γέροντα ἐπαίτην. Ἐδῶ εὔρον ὅ,τι χρειάζεται ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος, καὶ φορέματα καὶ φαγητὸν καὶ ποτόν. Δὲν θέλω νὰ γίνω μεγαλῆτερον βάρος καὶ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω.

Ὡς ἤκουσε τοῦτο ἡ καλὴ γυναῖκα, εἶπε·

Καλέ μου γέρον, οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι στέλλονται ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ἀφ' οὗ εἶναι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς εἶσαι βάρος; Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου εὐρίσκομεν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ δεχώμεθα πτωχοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ σπίτι μας καὶ νὰ ἐλεῶμεν αὐτούς. Ἄναμενε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ σύζυγός μου ἀπὸ τὸ χωράφι, ἵνα σὲ ἴδῃ καὶ αὐτὸς καὶ σὲ περιποιηθῇ. Ἐδῶ θὰ εὔρῃς ὅλα, ὅσα σοῦ χρειάζονται, ἀκόμη δὲ καὶ στρώματα νὰ κοιμηθῆς.

Ὁ γέρον εὐχαριστήθη ἀπὸ τοὺς φιλόφρονας τούτους λόγους τῆς γυναικὸς καὶ ἐκάθισε πάλιν εἰς τὴν φωτιάν. Εἶχε δὲ τώρα νυκτώσει, ὅτε ἐπέστρεψε καὶ ὁ γεωργὸς ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ ἐπῆγε καὶ αὐτὸς κατ' εὐθεΐαν εἰς τὴν φωτιάν. Ὡς δὲ εἶδε τὸν οἰκοδεσπότην ὁ γέρον, ἐσηκώθη καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτόν. Ἡ φιλοσοφία καὶ ἀπὸ τὸ νοσητὸντο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἵνα καθίσῃ. Ἄλλ' ὁ γεωργὸς δὲν ἐδέχθη εἰπὼν·
Κάθισε, γέρον, εἰς τὴν θέσιν σου. Δι' ἡμᾶς
θὰ εὐρεθῇ ἄλλη θέσις πλησίον τῆς φωτιᾶς, νὰ
καθίσωμεν καὶ νὰ ζεσταθῶμεν. Ἐξω εἶναι πολὺ
κρύον καὶ καλὰ ἔκαμες, ποῦ ἔμεινες ἐδῶ·
διότι ἄλλῶς ἔξω εἰς τοὺς δρόμους θὰ ἐπάγωνες.

13.

Δὲν ἐπέρασε δὲ πολὺς καιρὸς καὶ ἐτέθη τρά-
πεζα μὲ φαγητόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγον, μετέβησαν
εἰς τὸ δωμάτιόν των νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ γέρων
παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ κοιμηθῇ πλησίον
τῆς φωτιᾶς. Καὶ ἡ ἐπιθυμία αὕτη τοῦ γέροντος
ἔγινεν. Ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε στρώματα καὶ σκε-
πάσματα καὶ ἐδῶ ἐκοιμήθη ὁ γέρων.

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον καὶ ὅλοι εἰς τὸ σπίτι
ἐκοιμῶντο βαθὺν ὕπνον, μόνον δὲ ὁ γέρων δὲν
ἐκοιμᾶτο. Διότι τὸν εἶχον καταλάβει τρομεροὶ
πόννοι εἰς ὄλον του τὸ σῶμα καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ,
ὥστε ἐξύπνησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας, καὶ
ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τοῦ γέροντος ἐπαίτου. Πρῶ-
τος δὲ ἦλθεν ὁ γεωργὸς μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ
ἠρώτησαν περίφοβοι τὸν γέροντα, τί πάσχει.

Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ γέρων·

Καλοὶ μου ἄνθρωποι, ὑποφέρω πολλὰ χρόνια
ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό, καὶ κάνεις δὲν ἠμπορεῖ νὰ
μὲ ἰατρεύσῃ. Μοῦ εἶπον ὅτι μόνον ἐν ἰατρικὸν
ἠμπορεῖ νὰ μὲ ὠφελήσῃ. Εὐρίσκεται εἰς τὸν κό-
σμον ἐν ἀρνάκι, ποῦ ὀμιλεῖ ὡς ἄνθρωπος. Ἐὰν

τὸ ἀρνάκι τοῦτο καὶ εἰς τὸν φούρνον ὀλοζώντανον, ὥστε νὰ γίνῃ στάκτη, καὶ μὲ τὴν στάκτην αὐτὴν τριβῆ τὸ σῶμά μου, τότε θὰ παύσουν καὶ οἱ πόνοι. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρεθῇ τοιοῦτον ἀρνί; Καὶ ἂν εὔρεθῆ, ποῖος τὸ δίδει νὰ καὶ διὰ νὰ ἰατρευθῆ ὁ πτωχὸς ἐπαίτης; Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε καλοὶ μου ἄνθρωποι, καὶ ἄφετε τὸν πτωχὸν ἐπαίτην νὰ κλαίῃ διὰ τὴν δυστυχίαν του.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρων. Ὁ δὲ γεωργὸς εὐθὺς ἀπεκρίθη·

Γέρον, τὸ ἀρνάκι τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ ὡς ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς τὸ σπίτι τοῦτο. Πρὸ χρόνων ὁ Θεὸς μου ἔδωκεν αὐτὸ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶ ὡς παιδί μου, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἔχω παιδιά. Λυποῦμαι νὰ καύσω ὀλοζώντανον τὸ καλόν μου ἀρνάκι, ἀλλὰ περισσότερον λυποῦμαι σέ, ποῦ βασανίζεσαι καὶ ὑποφέρεις. Θὰ καύσω τὸ δυστυχὲς ἀρνάκι καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἵνα ἰατρεύσω τοὺς πόνους σου.

14.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γεωργὸς καὶ διέταξε νὰ ἀνάψουν τὸν φούρνον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάη ὁ φούρνος, τότε κλαίων ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ καλόν του ἀρνάκι καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν φούρνον νὰ καὶ διὰ νὰ ἰατρευθῆ ὁ γέρων.

Εἶχε δὲ περῆσει ὅλη ἡ νύκτα καὶ ἤρχιζεν ἕξω νὰ χαράξῃ. Τότε ὁ γέρων λέγει·

Καλοὶ μου ἄνθρωποι, τὸ ἀρνάκι τῶρα θὰ ἐκάη. Ἐλᾶτε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν φούρνον, διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἔγινεν.

Εὐθὺς ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα τὸ λυχνάρι ἢ γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ καὶ περίλυπος ἐπῆγεν ἐμπρός, ἠκολούθησε δὲ

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

αὐτὴν ὁ γεωργὸς καὶ ὁ γέρον ἐπαίτης. Ὡς δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν φούρνον, ἵνα ἴδουν τὸ καυμένον τὸ ἄρνάκι, τὰ ἔχασαν διότι μέσα εἰς τὸν φούρνον δὲν ὑπῆρχεν ἄρνάκι, οὔτε καυμένον οὔτε ἄκαυτον, ἀλλ' ἦτο ἐν ὠραιότατον παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς ὀλόχρυσον σκαμνάκι καὶ ἐκράτει καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας χρυσοῦν βιβλίον καὶ ἀνεγίνωσκε. Τότε ὁ γέρον ἐπαίτης ἀπλωσε τὰς χεῖράς του καὶ ἔλαβε τὸ παιδάκι καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ καὶ εἶπε·

Καλοὶ Χριστιανοί, ὁ Θεὸς ἐγνώρισε τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σας, ἣ ὁποία φαίνεται καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τοὺς λόγους σας καὶ εἰς τὰ ἔργα σας, καὶ σᾶς ἔστειλεν αὐτὸ τὸ παιδάκι, ἵνα μὴ λυπῆσθε πλέον ὅτι δὲν ἔχετε παιδιά. Ἐξακολουθεῖτε νὰ ζητετε πάντοτε, ὅπως ζητετε, ἐλεοῦντες τοὺς πάσχοντας, παρηγοροῦντες τοὺς τεθλιμμένους, βοηθοῦντες τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά. Εὐλογημένοι νὰ εἴσθε καὶ σεῖς καὶ ὅλος ὁ οἶκός σας, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας. Ὅ,τι καλὸν κάμνετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοῦτο κάμνετε εἰς τὸν Θεὸν αὐτόν. Ἐγὼ τώρα ἀναβαίνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον, ὅστις δὲν ἦτο πλέον γέρον, ἀλλ' ὠραιότατος νέος ἄνθρωπος, ὅστις ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος, ἔλαμπον καὶ τὰ φορέματα αὐτοῦ τὰ ὀλόχρυσά. Ὁ γεωργὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ἐνόησαν ὅτι ἦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν.

Εὐθὺς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔγινεν ἄφαντος.

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῷ Γραμματεῖ τῆς Βιβλιοθηκῆς καὶ τῷ
Διοικητῇ Ἐκτελεστικῆς

Ἦθος τῶν κ. Η. Β. Οὐρανίου

Κυρίες καὶ κύριοι τοῦ ἔθνους, τῆς 12 Ἰουλίου 1895
ἐν ἑορταστικῇ συνάσει τῆς Βουλῆς τῆς ὁποίας ἐπι-
πέτυχε τῆς ἀγαθῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας
ἐκπαίδευσης ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς οὐρανίας

Οὐρανίου

Α. ΚΑΛΑΪΦΩΝΑΣ

2749 # Ηορβικ

Ἀριθ. Πρωτ. 10367.
Διεκπ. 8508.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1905.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Πρὸς τὸν κ. Π. Π. Οἰκονόμον.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον ΒΤΓ' τῆς 12 Ἰουλίου 1895
τὸ σχετικὸν Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἰδίου
ἔτους, τὰς προκηρῦξεις περὶ διαγωνισμοῦ διδακτικῶν βιβλίων
τῆς Δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς οἰκείας ἐπι-
τροπείας, δηλοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ ὑφ' ὑμῶν εἰς τὸν
διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν Ἀλφάβητάριον (Β' Μέρος), ὅπως
εἰσαχθῆ ἔπι πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ
ἔτους, ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως
τῶν δημοτικῶν σχολείων, δημοσυντηρητῶν καὶ ιδιωτικῶν.

Καλεῖσθε δ' ὅπως ἐκτελέσητε τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου κλπ.
ὑπαγορευόμενα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας ἀναγραφόμενας πα-
ρατηρήσεις.

Ὁ Ὑπουργός

Λ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Στέφ. Μ. Παρίδης

0020561070

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

